

Župan Miller pride jutri v S. N. Dom.

Štiridesetdanski post je minul, in ker so bile zadnje županske volitve že v postu se radi postu ni moglo prirediti primerne plesne veselice, potem, ko je bil Miller izvoljen županom. Zato pa je odbor fantov in deklet iz 23. varde, ki so člani in članice demokratskega kluba, sklenil prirediti plesno veselico demokratov v torek, 29. marca. In kot vse kaže, bo to največja plesna prireditev tekom leta, kajti skoro 1,000 vstopnic za ples je že prodanih in oglašajo se vedno še novi. "Victory Dance," kot imenujejo to plesno prireditev, se bo vršil v obeh dvoranih Slovenskega Narodnega Doma, in 1,000 parov bo lahko plesalo v obširnih dvoranih.

Omenili smo, da poseti to našo prireditev tudi sam župan. In to še ni dovolj. Vsa mestna vlada se bo preselila v torek večer v S. N. Dom, kjer bo tekom

nekaj ur v veseli družbi demokratov Slovencev in Slovencev. Osem direktorjev mestne vlade z županom vred se udeležijo te prireditve. Vstopnina je samo 50 centov. Dohodki so namenjeni, da se pokrijejo stroški zadnje kampanje, v kolikor še niso pokriti.

Za ples sta najeti dve izvrstni slovenski godbi. Znameniti Vic Svetetov orkester bo igral v zgornji dvorani, spodaj bo pa gospodarił Eddie Simms s svojimi izvrstnimi godbeniki. Plesalci boste lahko po ameriško ali po slovensko, in magari stajerši ali čardaš, godbe bodo pripravljene za vse. Poleg tega je pa odbor preskrbel za vse goste dober prigrizek in nekaj za namočiti grlo. Prav vljudno so vabljeni demokrati in demokratinje iz vsega mesta, da so navzoči ta večer. Vstopnice k plesni prireditvi lahko dobite v uradu našega časopisa. Pridite!

Kaj nam je povedala naša naročnica o možu, ki išče "mrtveca na mostu"?

Stara, prastara slovenska navada je, da se ga včasih tako malo navlečemo. Najbrž je naš narod že pomagal Noetu prešati, čeprav Italijani trdijo, da smo nastali šele, ko so oni pojedli že 1555 let kulture. Tako vidite smo na to lahko še ponosni. Kaj se bodo suhači z nami merili? Saj ga povprečen naš poštenjak več lahko nese v glavi, kot pa oni na rameh.

In kaj je zlega, ako ga človek zvrne par kozarcev! Samo da potem kakih nerodnosti ne počne! Zato tudi razumeti ne moremo, zakaj je prišla Kohajrova Urška tako hvaliti svojega družinskega glavarja, češ, sedaj je olajšalo, ker ne pije več. Da ga sploh že več dni ni bilo iz hiše. Pa naj vam napišemo, kakor nam je ona povedala:

"Veste, ta moja šema se je vsa spremenila. Oni dan mi je nekaj prijateljica posodila par števil vašega lista. Pa sem začela čitati vašo novo povest. Ze takoj spočetika mi je ugajala, da sem kar spregledala, da je že polnoči. Čakala sem namreč svoje strašilo, da mu malo zabelim, ker se je že zopet nekam zgubil. Pa saj ga tako ni skoro nikdar doma in sem se tudi že naveličala vedno pridigati.

"Ko je prikolovratil v kuhinjo, ga skoro nisem niti slišala. Ker sem molčala, mu je postalo kar neprijetno, pa se je začel "šmajhat" okoli mene. Pa še nisem odprla ust, kar sem imela prebrati še nekaj poglavij povesti. Sedel je za mizo. Menda mu je ratalo dolgčas, pa je šel on sešel po časopisu in začel brati. Na zadnji strani je pa kar obstal. V pravem pomenu besede je požiral list za listom, tako da me je skoro dotekel. "Apramiš!" je končno dejal, "kateri list pa bereš?" — "O, ti coklja ti, kaj ne vidiš!" Šele tedaj se je spomnil, da je bral "Ameriško Domovino." Ker mi je zmanjkalo čitave, sem ga spravila spat. Drugo jutro je pa zarano vstal, in ko sem tudi prišla za njim v kuhinjo, sem ga našla, ko je bral zopet vso povest od začetka.

"Povedala sem mu, saj veste, da ga ne zamenjam za nobenega drugega, kadar je trezen — da je uprava "Ameriške Domovine" razpisala pet dolarjev nagrade onemu, ki ugane, kdo je bil mrtvec na mostu. Kar oči so se

mu zaiskrile, ko je rekel: "Veš kaj, Urška, tudi mi se bomo narečili na "Ameriško Domovino." In od onega časa ga tudi s košnjem ne potegnem zvečer z doma. Najprvo prebere povest, potem pa tuhta in tuhta. Skoro verjamem, da bo stuhljal ta pravo, ker takega, kot je moj Tomaž ne najdete zlepa. Pa še za soseda bom naročila in plačala za list, ker rada navržem par dolarjev v ta namen, ko ste mi na tako lep način sprebrnili mojega Tomažka."

Upamo da se ga Tomažek ni popolnoma odrekel. Dobra merna in vaga v nebesa pomaga. Veseli nas pa, da se je Tomaž sprehajal v toliko, da je sedaj Urška z njim zadovoljna, in tudi ona pripisuje vso zaslugi nam, in tako obema želimo, da bi še dolgo let lepo skupaj živela in ostala naša zvesta naročnica.

Ženske in Hoover

Washington, 27. marca. Predsednik Hoover, ki molči glede prohibicije, kot grob, bo te dni prisiljen od žensk, da izjavi svoje stališče glede dobre pive. Doslej so se vsi enaki poskusi izjavljali. Te dni ga bo pa obiskala Mrs. Lorraine Bowers, iz Brooklyna, ki je podpredsednica kongresne lige za ublaženje prohibicijske postavbe. Vprašala ga bo, če bo vetiral slučajno sprejeti predlog glede pive v kongresu. Ko je v letu 1928 Hoover nastopil predsedništvo, je izjavil, da pomeni ublaženje prohibicije "nulifikacija postavbe," ali zavrnjenje prohibicije, in, je rekel Hoover, tega ameriški narod ne bo dovolil. Mrs. Bowers je že dvakrat pisala Hooverju, naj poda svoje mnenje, toda Hoover molči, in sedaj je izjavila, da bo na vsak način prišla v Belo hišo in prisilila Hooverja k govoru.

Registracija

Kdor se je preselil od zadnjih volitev, mora to sporočiti volivnemu odboru. Ako ne morete iti v mesto, lahko se oglašite v našem uradu in vam to preskrbimo. Oglasite se osebno, ker se morate lastnoročno podpisati. Čas za registracijo je do 20. aprila, kdor hoče maja meseca voliti. — V našem uradu naj se zglašijo Mr. Damjan Tomažin.

Zanimive vesti iz življenja naših ljudi po ameriških naselbinah

Slovenska radio ura v New Yorku se ni vršila na velikonočno nedeljo, kot napovedano, pač pa je bila prestavljena na 15. aprila.

Skupno veselico priredijo na večer 2. aprila, slovenska društva v Enumclaw, Wash., in sicer v Krain dvorani.

Redna seja Zveze J. S. K. Jednote društev za okolico Johnstowna, Pa., se bo vršila v nedeljo 3. aprila v dvorani društva št. 36 J. S. K. J. v Conemaugh, Pa.

Dramski klub Slovenija v Barbertonu, Ohio, vprizori v soboto, 2. aprila, šaljivo tridejanko "Španska muha." Čisti dobiček prireditve je namenjen brezposelnim rojakom v naselbinah.

V Aurora, Illinois, je umrl Jerry Verbič, član JSKJ. Star je bil 51 let in doma iz Gorenje vasi pri Šmarjeti blizu Novega mesta. Dolgo časa je bil trgovec v naselbinah.

V New Yorku je preminul dobro poznani rojak Joseph Rojanc, star 52 let, doma iz Domžal. Dan pozneje je pa za kapjo umrl njegov svak Frank Gole, ki je vodil svoje čase znano slovensko gostilno "Hotel Florence" v Brooklynu.

Sakser State Bank v New Yorku, ki se nahaja v likvidaciji, naznanja, da bodo zločnikom še te dni izplačane prve dividende in sicer v znesku 50 odstotkov. Čeki so bili razposlani pretekli teden. Kdaj bo sledila nadaljnja izplačila, se bo pravočasno poročalo.

Med Ashland in Superior, Wisconsin, je neki neprevidni voznik do smrti povozil rojaka Šajn. Povožen je bil 2. marca, umrl je pa 9. marca. Doma je bil iz Knežaka.

Boj med mlekarji je koristen odjemalcem

Oakland, Illinois, 26. marca. V tem mestu je nastal tak boj med mlekarji, da se prodaja mleko, dostavljeno na dom, že po pol centa kvort, in več mlekarjev se je izjavilo, da bo do konca boja zastoj donášalo mleko na domove odjemalcev.

Umrl v bolnici

V nedeljo jutraj je umrl v mestni bolnici Steve Mataich, star 35 let in samski. Doma je bil iz sela Lovinae na Hrvaškem in je prišel v Ameriko pred 19. leti. Svoje dni je bil v zlatih in srebrnih rudnikih v državi Utah, kjer si je nakopal bolezen, ki je sedaj povzročila njegovo smrt. Ranjki je bil član društva sv. Nikolaja, št. 22 HBZ in društva Cleveland, št. 126 SNPJ. Truplo se nahaja na domu njegovega brata Emila na 1106 E. 68th St. Za pogreb skrbi zavod A. Grdina in Sinovi. Dan pogreba naznanimo jutri. Bodi ranjkemu mirna ameriška zemlja!

Maša zadušnica

V torek, 29. marca, ob 8. uri zjutraj se bo brala sv. maša zadušnica v cerkvi sv. Vida za pokojnega John Milavca v spomin tretje obletnice njegove smrti. Sorodniki so vabljeni, da se udeležijo.

K molitvi

Članice podružnice št. 25 S. Ž. Zveze so prošene, da se nočjo večer ob 7:30 udeležijo skupne molitve za pokojno Hermino Simončič, katere truplo se nahaja na 5309 Superior Ave.

V premogarskem okraju v južni Ohio je mirno in brez vojaštva

Columbus, Ohio, 26. marca. Ko je dospel sem mal oddelek narodne garde, ki je pripeljal na velikem truku radio oddajni aparat, se je zbralo okoli vojaškega truka kakih 2,000 premogarjev, ki so radovedno ogledovali radio aparat. Slednji se bo rabil za komunikacije med štrajkarskim okrajem in med generalnim adjutantom milice. Premogarji so bili popolnoma mirni in prijazni. Governer White je sklenil, da zaenkrat ne pošlje vojaštva v štrajkovni okraj, kar je naredilo zelo dober vtis med štrajkarji, ki so sicer popolnoma mirni. V ponudnjem se začne posvetovanje premogarjev glede plačilne lestvice. Zastopani bodo premogarji iz 29 rudnikov, v katerih je normalno zaposlenih 9,000 mož.

Slovenec, zvezni uradnik, ubit v avto nezgodi

Iz Niagara Falls se poroča, da je bil tam pretekli četrtek ubit mlad Slovenec, Frank Vidmar, star 31 let, ki je v vladni službi kot naselniški obmejni nadzornik. Ubiti je sin poznane Vidmarjeve družine, ki prebiva na 1614 E. 41st St. Svoje čase je bil Vidmar pri ameriški mornarici, in ko je bil častno odpuščen, je dobil delo pri naselniškem oddelku vlade, kot obmejni stražnik. Pretekli četrtek je njegov tovariš v službi, James Hudson, opazil v mestu Lewiston, kako trije moški nakladajo pivo v avtomobil, da ga prepeljejo v Zedinjene države. Hudson in Vidmar sta se podala na lov za tihotapci. Bila je to divja avtomobilska gonja, tekom katere se je tudi z revolverji streljalo. Dirka je šla skozi mesto Lewiston, potem skozi Lewiston Heights, in ko je zvezni avtomobil hitro zavil na ovinku Lewiston Rd., je avto z vso silo treščil v ulično karo. Udarce je bil tako silen, da je vrglo motor iz zveznega avtomobila, v katerem sta se nahajala Vidmar in Hudson. Kot je dognala preiskava, so tihotapci s svojim avtomobilom prisilili zvezni avto v ulično karo. Avto tihotapcev je pa par blokov naprej zavozil v sneg in običal. V avtomobilu so dobili 10 zabojev pive. Vsi trije so bili takoj aretirani. Pišejo se: Joseph Janowski, star 19 let; Jack Nudo, star 34 let, in Charles Bennett, star 17 let. Njih avto je bil na več krajih preklupljan od krogelj, pa tudi tihotapci so imeli dva revolverja s seboj. Vidmar je bil pri koliziji s karo ubit, njegov spremljevalec Hudson se nahaja smrtno ranjen v bolnici. Truplo Vidmarja so v soboto popoldne prepeljali v Cleveland, in bo pokopano na vladne stroške. Naše iskreno sožalje prizadetim staršem.

Truplo ranjkega se nahaja na 11130 Euclid Ave. Pogreb se vrši v torek ob 3. popoldne. Ranjki zapušča poleg staršev tudi brata Ernesta in šest sester.

Povsod hranijo

Finančni direktor Lamb je naročil vsem mestnim uslužbencem, da morajo hraniti pri pisalnem papirju, kuvertah, svinčnikih, radirkah in pri enakem materialu. Vse preveč se plača za to blago, Lamb bo uvedel preiskavo, da dožene, ako se zapravljajo ali ne.

Petje na radio

V petek, 8. aprila, nastopiti na WTAM radio postaji v Clevelandu Josephine Lausche-Welf in Mary Udovich pod vodstvom dr. Wm. J. Lausche. Nastopili bodo tekom takozvane "mednarodne ure," katero nudi WTAM radio postaja, in bodo Slovenci po širni Ameriki imeli priliko slišati slovensko petje. Čas in drugo naznanimo še pravočasno.

Vlada pripoveduje o novih činih, kako se izkorišča nevedne tujezemce

Washington, 26. marca. Pred senatnim naselniškim odsekom je delavski tajnik Doak prinesel danes nova odkritja o početju brezvestnih sleparjev, ki izkoriščajo tujezemce, ki so na potu sem na nepostaven način ali so pa nepostavno dospeli v Zedinjene države. Nekateri čini teh zločinov so naravnost brutalni. Doak je pripovedoval, da se je že večkrat zgodilo, da so tihotapci s tujezemci že večkrat zavili svoje žrtve v vreče in jih vrgli v morje, ako so slutili, da bodo izdani. Je tudi mnogo banditov, ki za drag denar dobivajo tujezemce v Ameriko, in ko so enkrat tu, in ko delajo, tedaj morajo neprestano plačevati denar banditov, ki jim grozijo, da jih naznanijo oblastem, ako ne plačajo. Danes računajo raketirji že po \$1,000.00 do \$1,500.00 za enega tujezemca, da ga spravijo v Ameriko. Potem mu preskrbijo delo, in dasi v največ slučajih malo zasluži, pa mora tudi od tega zaslužka plačevati večji del raketirjem. Vlada je baje na sledu cel skupini teh raketirjev.

Komunisti v spopadu s policijo radi Japoncev

Washington, 27. marca. Pred poslopjem japonskega poslanstva je prišlo večeraj do par minutnega spopada med policijo in med par sto komunisti, ki so prišli demonstrirati pred poslopjem radi japonskega imperializma. Ker so komunisti postali zelo glasni pred poslanstvom, je nastopila policija, ki je pa imela hud boj s komunisti kakih pet minut, predno jih je ugnala. Komuniste je vodilo nekoliko rdečelaso deklet, ki je bilo zelo temperamentno. Mnogo komunistov je bilo ranjenih od količkov policistov, pa tudi slednji so odnesli precej prask iz boja.

Kako se sirotne podpira

Republikanski councilman Finkle ima navado, da okoli Božiča enkrat "pogosti" revne državljane svojega okraja. To se seveda zgodi z velikansko baharjo v javnosti. Tudi lansko leto je Finkle "pogostil" kakih 1,000 svojih volivcev, in se ga je hvalilo kot velikega dobrotnika. V soboto je pa vložila neka kompanija tožbo proti Finklu, v kateri trdi, da ji je dolžan \$1,100.00 za krompir, katerega je naročil, plačal pa ni.

V petek, 8. aprila, nastopiti na WTAM radio postaji v Clevelandu Josephine Lausche-Welf in Mary Udovich pod vodstvom dr. Wm. J. Lausche. Nastopili bodo tekom takozvane "mednarodne ure," katero nudi WTAM radio postaja, in bodo Slovenci po širni Ameriki imeli priliko slišati slovensko petje. Čas in drugo naznanimo še pravočasno.

V bolnici

V bolnico je bil odpeljan rojak Joseph Agnich, 715 E. 156th St. Nahaja se v operativnem položaju v Lakeside bolnici. Obiski so zabranjeni. Prav želimo rojaku, da bi se čimprej zdrav vrnil med svoje.

V bolniški postelji

Poznani rojak Jakob Grbec, 1447 E. 173d St. se nahaja v bolniški postelji pod domačo oskrbo. Mr. Grbec se je precej prehladil. Prijatelji ga lahko obiščejo.

Sodnik Sawicki namerava v šestih letih plačati svoje zaostale davke

Okrajni blagajnik Collister, ki je tožen za \$40,000 kazni, ker je dovoljeval posojila na davčni denar, skuša sedaj "reorganizirati" svoj urad. Izgovarja se, da prav nič ni vedel, kaj se godi v njegovem uradu, da mu ni znano, da so si razne osebe izposojevale denar, sploh on, Collister, kot prva glava v uradu, ničesar ne ve. Podoben je noju, ki vtakne glavo pod kreljuti, pa misli, da ga nihče ne vidi. En izkaz, kako se je poslovalo, dobimo v slučaju sodnika Sawicki. Ta sodnik, demokrat, je dolgoval okrajni blagajni v davkih \$7,254. Za to svoto je dal svoj ček, toda prošil, da se čeka ne pošlje skozi banko, pač pa ob času, kakor bo on povedal. Ček se je hranil v okrajni blagajni več let. Dan potem, ko je državni prosekutor A. Lieghley, naslednik Millerja, vložil tožbo proti Collistru, je prišel sodnik Sawicki v urad blagajnika in slednjemu izročil 73 not s svojim podpisom. Vsaka nota je za \$100, in naročil je, da okrajni blagajnik izmenja na banki vsak mesec eno noto za \$100, na račun njegovega dolga za davke. Vzele bi nad šest let, predno bi bili na ta način plačani davki, ki so zaostali, na račun sodnika Sawicki. Collister sedaj pravi, da ne bo upošteval teh not, pač pa je poslal skozi banko čke sodnika Sawicki, in ako čeki ne bodo plačljivi, tedaj bo sodnik Sawicki tožen za izplačilo. Medtem je pa sodnik Sawicki izjavil sledeče: "Leta 1930 sem dal okrajnemu blagajniku čke za plačilo za moje davke. Prošil sem blagajnika, da počaka s čeki, ker sem pričakoval posojila od Columbia kompanije. Hotel sem graditi hišo, toda medtem se je Columbia družba umaknila, in posojila nisem dobil. Danes plačujem \$250 na mesec na moje dolgeve, in preostaja mi komaj toliko, da živim. Toda vsi moji dolgovi bodo gotovo plačani." Sodnik Sawicki je bil proglašen bankrotin. Bil je predober s prijatelji in je pri tem zgubil mnogo denarja. Ali bo njegovo postopanje v tem slučaju kaj uplivalo na njegovo sodniško kariero, se mora še počakati.

Agenti zaplenili veliko zalogo žganja

Stamford, Connecticut, 26. marca. Policija je v tem pristanišču večeraj zaplenila obloženo tovorno ladjo, na kateri se je nahajalo 50 mož in za \$250,000 vtihotapljenega žganja. Pijača je bila pokrita z granitom, da je zgledalo, kot da vozi tovorni parnik granit.

Zopet eden

Edmund Hoey, bivši republikanski volivni uradnik, se je priznal krivim, da je registriral volivce v neki brivnici. Sodnik Dempsey bo izrekel obsodbo 1. aprila. Kazen za tak zločin je od enega do 5 let zapora.

Pevsko društvo Soča

Nocoj je skupna vaja pevskega zbora "Soča," jutri, 29. marca, se pa vrši seja šolskega odbora v Slovenskem Domu na Holmes Ave, ob 7:30 zvečer. * Zastržili so hišo gonvernerja države Californija Rolpha. * 10,000,000 mladih postrvi bo država v Michiganu položila v razne reke.

Lindberghovi pričakujejo vrnitev ugrabljenega otroka še ta teden

Norfolk, Va., 27. marca. John A. Curtis je danes naznanil, da se piše te dni zadnje poglavje o ugrabljenem otroku Lindbergha, in da pride še ta teden do konca te zgodbe. Curtis se je pravkar vrnil sem, potem ko se je dan prej odpeljal z zrakoplovom, da se pogaja z ljudmi, ki so ugrabili otroka. Potem ko je naznanil časnikarjem, kar je bilo potrebno za javnost, je izjavil, da se bo sestal z Lindberghom jutri. Curtis je izjavil, da je jako zadovoljen s sedanjimi uspehi, toda povedal ni, kje se je nahajal in kaj je dosegel storil. Curtis je bogat industrijalec v tem mestu, ki je bil zaeno s pastorjem Peacock in z upokojenim admiralom Burrage izbran po banditih, da posreduje za vrnitev ugrabljenega otroka. Curtis je nenadoma odpotoval preteklo soboto iz mesta, in ko se je vrnil, je izjavil, da "je vse v redu." Pastor Peacock, ki je tudi eden izmed posredovalcev, se je izjavil, da je prepričan, da dobi ta teden otroka nazaj, ali pa bo otrok vrnjen direktno Lindberghu. Slednji je bil na velikonočni dan ves dan doma, in ni šel niti v cerkev, boječ se, da bi ga časnikarji preveč zasledovali. Nad 50 šopkov cvetlic je bilo poslanih tekom dneva v hišo. Vse je zgledalo v hiši, kot bi imeli mrtveca.

Japonci pripravljene za vojno s Kitajci

Sangaj, 26. marca. Pogajanja med Japonci in Kitajci glede miru v Sangaju, ne samo da niso imela doslej nobenega uspeha, pač pa so danes Japonci kot Kitajci bolj različnega mnenja, kot predno so se pogajanja začela. Japonci zahtevajo garancijo od Kitajcev, da slednji v bodoče ne bodo ničesar naredili, kar bi razžalilo narodno čast Japoncev, dočim želijo Kitajci obravnnavati samo o vojaških točkah. Kitajci tudi dolže Japonce, da se skrivaj pripravljajo na vojno.

Policijske plače

Župan Miller je s svojimi direktorji se pečal z vprašanjem, da se policistom in ognjegascem ne plača tekam počitnice nobene plače, toda pravni oddelek mestne vlade je pojasnil, da tega vprašanja župan ne more rešiti, pač pa mora priti tozadevna iniciativa kot tudi potrdilo od mestne zbornice. Gre se za \$250,000 prihranka na leto. Župan je voljen, in vprašanje je, kaj bo naredila tozadevno mestna zbornica.

Znižana najemnina

Kontrolni odbor mestne vlade je znižal najemnino za mestni avditoriji za približno 20 procentov. Župan Miller je mnenja, da je sedanja najemnina previsoka za te čase. Dvorana velja od \$700 do \$1,500 za en večer.

Stričnik predsednika

William Garfield, stričnik ubitega predsednika James Garfielda, je umrl večeraj v Clevelandu.

Prostovoljni darovi

Za Slovensko šolo Slov. Del. Doma so darovali: Frank Birtič iz Akron, O., \$1 in Katarina Artelj \$1. Lepa hvala!

Računi za vodo

Račune za vodo lahko še vedno plačate v našem uradu, le da procentov več ne dobite.

"AMERIŠKA DOMOVINA"

(AMERICAN HOME)

SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER
Published daily except Sundays and Holidays

NAROČNINA:

Za Ameriko in Kanado na leto \$5.50 Za Cleveland, po pošti, celo leto \$7.00
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.00 Za Cleveland, po pošti, pol leta \$3.50
Za Cleveland po raznašalcih: celo leto \$5.50; pol leta \$3.00; četrt leta \$1.75
Za Evropo celo leto \$7.00, pol leta \$3.50.
Posamezna številka 3 cente.

Vsa pisma, dopise in denarne pošiljave naslovite: Ameriška Domovina,
6117 St. Clair Ave., Cleveland, O. Tel. Henderson 0628

JAMES DEBEVEC and LOUIS J. FIRO, Editors and Publishers

Entered as second class matter January 5th, 1909, at the Post Office
at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3rd, 1879.

88

No. 73, Mon., March 28th, 1932

Poslovanje v kongresu

Mr. BOYLAN: "Prohibicijska postava ožigosa vsakogar, ki povzije kozarec pijače kot zločinca, kriminalnega človeka. In to kljub priznanemu dejstvu, da največji možje v zgodovini so radi pilij opojno pijačo. Ako bi morali zavreči vso literaturo, ki so jo ustvarili možje, ki so pili, tedaj bi morali vse naše duševne velikane obsoditi in vreči njih dela v plamen, nobene literature ne bi imeli, nobene umetnosti, nobene glasbe, nobenega državištva, ako bi se za umetnost in ženijalne proizvode zanašali na prohibicioniste. Da, celo če bi bilo dokazano, da je raba alkohola škodljiva, ako se zmerno uživa, pa to nikakor ne daje pravice vladi pošiljati ljudi v ječo, ako zahtevajo ali pa prodajo kozarec pijače.

"Dajmo torej danes z našimi glasovi začeti mašinerijo, ki bo iz naše svete ustave pogoltna ta krivični amendment, ki ne bi smel nikdar najti prostora v njej. Ako bomo to storili, tedaj vrnemo posameznim državam naše Unije neoporečno pravico, ki jim ne bi smela biti nikdar odvzeta."

Mr. LINTHICUM: "Gospod predsednik, dve minuti damem kongresmanu iz New Yorka, Mr. O'Connorju."

Mr. O'CONNOR: "Gospod predsednik, v teh par minutah, ki jih imam na razpolago, je seveda nemogoče celo površno se dotakniti silne važnosti glasovanja, ki se bo danes vršilo v tej zbornici glede 18. amendmenta. Pod dvanajstih letih preizkuševanja z narodno prohibicijo, se nam nudi danes prva prilika v vseh teh letih, da doženemo, kakšno je pravičnejše mišljenje kongresmanov. To je velik dan za našo zbornico in pomemben dan za vse Amerikance, ki ljubijo svobodo. Danes volijo skoro popolnoma drugi člani te zbornice glede prohibicije, kot so pa volili v letu 1917, ker od tedanjih kongresmanov jih je danes samo še 82 v tej zbornici.

Smrešno se mi zdi obnašanje suhaških elementov, ko se približuje glasovanje glede 18. amendmenta. Silovito in grozeče se protivijo, da bi zadevo narod dobil na glasovanje. Toda v letu 1917, pod vojni pritiskom, so ravno isti ljudje silili z vso avtoriteto, da naj se da narodu na glasovanje to isto vprašanje. Danes pa zanikajo vsako pravico kongresu, da bi narod govoril besedo. Ako je bilo pravilno v letu 1917 za suhače, da so prohibicijo dali narodu na glasovanje, zakaj ne bi bilo pravilno tudi letos? Ljudje čakajo prilike, in za kaj bi ljudem odrekli pravico glasovanja?

"Vsak pristaš prohibicije lahko mirne vesti glasuje, da se prepuusti narodu to vprašanje v končno odločitev. Ljudi se ni treba nikdar bati. Ne sramujte se svojega prepričanja. Iz naroda ste izbrani, in dajte narodu pravico, da odločuje o vprašanju. Vstanite in glejte, da bo vaš glas štel!"

Nato je dobil besedo kongresman Sumners, načelnik justičnega odseka zbornice poslancev, ki je za prohibicijo.

Mr. SUMNERS: "Vprašanje pred zbornico je, če se vzame justičnemu odboru predlog kongresmana Linthicuma in pride dotični predlog takoj na vrsto v tej zbornici. Pri tem pa je treba več stvari pomisliti. Najprvo mora zbornica jemati v ožir ekonomsko vprašanje, ki čaka rešitve v teh resnih časih, lakota, stradanje, brezposelnost, splošna gospodarska depresija, in v očigled vsega tega, zakaj bi se bavili z manj potrebnim vprašanjem ljudskega glasovanja glede 18. amendmenta? Kaj je praktičen odgovor na vse to.

"Brez dvoma je, da ekonomske težave, ki danes mučijo ameriški narod, so večjega pomena kot vsako drugo vprašanje. Ali ni to resnica? Zakaj torej, ko se nahajamo baš v sredi našega prizadevanja, da olajšamo te težave in iščemo rešitev, ko delujejo suhi in mokri skupno v tem oziru, se pri naša vprašanje prohibicije pred nas, vprašanje, ki bo zopet razdvajalo to zbornico, da ne bomo sposobni reševati ekonomskega vprašanja. Vse, kar nam je najbolj dragega, najbolj važnega, se nahaja sedaj na tehnični."

Mr. DYER: "Ali mi gospod dovolite?"

Mr. SUMNERS: "Ne, ne morem. Ali je kdo v tej zbornici, suh ali moker, ki je prepričan, da če vržemo to prohibicijsko vprašanje v naš sedanji položaj in pošljemo to vprašanje pred narod, da bomo imeli potem zadržan narod, ki bo posvetil svoje moči rešitvi naše ekonomske krize? Gotovo ni nikogar tu."

"Stavim vam še eno vprašanje. Ali mislite, da se nahaja en sam mož v tej zbornici, ki je prepričan, da če volite, da se vzame predlog kongresmana Linthicuma iz odseka, da se bo dobila v tej zbornici dvetretinska večina za sprejem dotičnega predloga? Prav gotovo ne. Torej kaj profitirate s tem, ako vzamete predlog odseku?"

"Se nekaj? Ako se vam posreči, da vzamete predlog odseku in če ga dobite dvetretinsko večino v tej zbornici, ali pa garantirate, da bo senatna zbornica potem glasovala z dvetretinsko večino? Kaj drugega morete povzročiti, kot razdeliti narod v trenutku, ko bi moral pozabiti vsa druga nasprotstva in skupno nastopiti za skupni blagor."

Mr. SABATH: "Ali mi gospod dovolite?"

Mr. SUMNERS: "Nikakor ne. Samo par minut mi še preostaja. Pravkar zabijam sod. Vprašam vas, da če glasužete, da se vzame odseku predlog Linthicuma, in če dobi predlog dvetretinsko večino v tej zbornici in če dobi dvetretinsko večino v senatni zbornici, o čemur je pa vsakdo prepričan, da je nemogoče, ali kdo tako abotno misli, da se bo potem dobilo tri četrtine vseh držav, ki bodo odobrile naš sklep, da se naredi sprememba v naši ustavi?"

D O P I S I

Cleveland, O. — Bliza se dan 2. aprila in ta dan priredi društvo Clevelandski Slovenci št. 14 SDZ svojo običajno plesno veselico v spodnji dvorani S. N. Doma. Namen prireditve je v prvi vrsti, da se morebitni preostanek porabi za plačevanje asesmenta za tiste člane, kateri v resnici nimajo sredstev, da bi plačali svojo člansko dolžnost. In takih članov je vsak mesec več in ravno radi tega naša društvena blagajna zelo trpi. Vidi se mi potreba, da tukaj zapišem, da je sedaj založeno za take člane iz naše blagajne \$135.65 in to je na vsak način velika vsota za društvo, kakor je naše, ki je majhno po številu članstva, pa se poleg tega primeri še kak pogreb in so zopet stroški. Tako smo imeli sedaj dva pogreba v enajstih dneh in so bili stroški iz društvene blagajne \$42.00. Nikakor pa ne moremo pokrivati vseh društvenih računov s člansko naklado 15 centov, zato smo prisiljeni iskati drugi vir dohodkov za v društveno blagajno, to je potom društvenih prireditve.

Eden ali drugi bo mislil, da je v teh časih prirejati veselice nepotrebno. Jaz tudi sam vidim, da so slabi časi, ker nas je obiskala leta prosperiteta, ker tudi sam sedim že doma sedem mesecev brez dela. So pa nekateri naši člani toliko srečni, da delajo in na vse te apeliram, da se gotovo naše zabave udeležijo. Predvsem vam priporočam, da se odzovemo takrat, kadar nas kliče društvo na pomoč. Nekateri poznajo društvo samo takrat, kadar so potrebni podpore in pomoči. Kadar je pa potreba društvu pomagati, so pa tisti člani zelo daleč od društva. Na vsak način je naša dolžnost podpirati društvo in še posebno sečaj pomnite, da vsi tisti, ki se ne udeležujete društvenih sej, ja gre naša blagajna proti koncu. Vsak član je dobil vpisnico in tako ve, da pride na vsakega člana 35c, to je ena vstopnina. Pomnite pa tudi, da vsak član našega društva lahko pride v dvorano s svojo družino z eno vstopnico, če so otroci stari pod 16 let. Vsak pa, ki je star nad 16 let, bo moral plačati 35c vstopnine. Prosim, da to upoštevate.

Na tej veselici igra godba obstoječa iz 4 igralcev, pod vodstvom John Brancelj, ki je član našega društva in član nadzornega odbora. Godba bo za vse, stare in mlade. Vsak bo lahko plesal 60 milj na uro. Tako bo vsem ustrezno. Toliko glede naše veselice.

Kaj pa kampanja za pridobivanje novega članstva? Kampanja je sedaj odprta do 1. oktobra. Pred vsem priporočam onim, ki nimate še svojih otrok vpisanih v mladinskem oddelku, da jih vpisete še danes, jutri bo morda že prepozno. Za malo vsoto na mesec, 15 centov, pa imate svoj naraščaj zavarovan pri naši dobri domači organizaciji, Slovenski Dobrodelni Zvezi. Pomnite, da je naša mladina bodočnost naše Zveze v pravem pomenu besede. Naša sveta dolžnost je, da kolikor mogoče storimo v tem oziru, da bomo pri polji peljal mladino v Zvezo, da bo ta enkrat vodila društva in Zvezo za nami, kadar nas ne bo. V tem se bodo spominjali nas, kadar nas več ne bo, da smo jim dobro hoteli in preskrbeli kolikor toliko dobro za njih lastno korist.

V soboto 2. aprila pa vsi v S. N. Dom, kamor vas vabi društvo št. 14 SDZ. Pozdrav vsemu članstvu,

Franc Končan, tajnik.

Warren, O. — Ker rad prebiram dopise (saj tako nimam drugega dela), želim tudi jaz malo opisati naše razmere in društvo. Kar se tiče dela, je vsaki dan slabše. Sedaj so prišli taki časi, da ženske delajo po

tovarnah in drugod, moški smo pa doma. Jaz sem se že privadil gospodinjstva, tako da če se prav povrnejo boljši časi, pa bom šel vprašat za delo za hišna opravila. V tej stroki sem se že namreč precej izuril v letu in pol. Sedaj še rabim samo eno kastrol brez krožnika, da prihranim na času in vodi čez teden. Hišo pa kar zaprem, da ne more nihče notri, tako ostane hiša čista, v čemer si zopet mnogo prihranim na času. Tako bi morala delati vse gospodinjke, oziroma oni moški, ki imajo sedaj tako delo kot ga imam jaz. Tako se ustreže tudi ženski, ki zvečer hišo inšpicira in vse pregleda. Pelco napravim pa kar za cel teden, da tako ustrežem boljši polovici, da je mir in zadovoljstvo pri hiši.

Takih nas je več tukaj okrog in vsemu temu je kriva ta "svoboda", ki nam ne da dela. Upam pa, kot večina upa, da se spreobrne enkrat. No, saj je pa tudi že čas. Na Wall Streetu pravijo, naj potrpiamo. Potrpljenje je božja mast, ali mi smo revčki, ki se ž njo že tako dolgo mažemo. Upajmo, da bo enkrat teh zlatih časov konec.

Kar se tiče delovanja na društvenem polju, smo nekako v enakem stanju: nekaj jih pristopi, drugi so pa suspendirani ali črtani; tako je nekako vedno enako število pri društvu. Znano vam je, člani in članice, da je zadnja konvencija odobrila lepo vsoto v korist brezposelnih. Toda, žalibog, mnogo članov tega ne upošteva. Nekateri se sramujejo priti na sejo in prositi za pomoč. Za druge se pa zalaga par mesecev in potem vam pa naznanijo: "Mene kar izbrisite, ne maram biti več član, saj tako nič ne delam. Se bom že pačil, da ne bom bolan."

Toda zapomnite si, da nesreča nikdar ne počiva, ampak vas neprestano zasleduje. In v takem slučaju se črpa blagajna in članstvo. Zato bodimo previdni, kako bomo z denarjem od zveze razpolagali. Ker je okrogel, gre hitro izpod rok.

Dalje vam je znano, da imamo sedaj kampanjo pri Slovenski Dobrodelni Zvezi. Kampanja je za oba oddelka: odraslega in mladinskega. Dobile se bodo lepe nagrade. Zatorej člani potrudimo se, da bo naša dična Slovenska Dobrodelna Zveza šla koncem leta 1932 vsaj par tisoč članov več. Slovenska Dobrodelna Zveza je naša mati, bodisi v slučaju bolezni, nesreče ali smrti. Seve, mnogo jih je prizadetih v tej brezposelnosti, toda veliko jih je še, ki bi radi in lahko pristopili v naše vrste, samo da se jim dobro raztolmači, v kakšnem dobrem položaju je človek, ki je član Slovenske Dobrodelne Zveze. Zatorej na noge, dokler imamo tako lepo priliko priti do tako lepih nagrad in obenem koristiti društvu in naši organizaciji.

Sedaj pa še nekoliko o našem društvu, Bratska sloga št. 32 SDZ v Warren, O. Poprej ko bomo šli v pristo naravo, ker pomlad je tukaj, da bomo pozabili naše težke čase, ki jih imamo sedaj. Zato smo sklenili na predni mesečni seji februarju, da priredimo veselico in malo igro na 2. aprila 1932, kar bo neka jako zanimivega. Nastopili bosta naši ljubki pevki, hčerki Mr. in Mrs. Joe Turka, ki nam boste zapeli več naših lepih pesmic. Dalje bo nastopil profesor v pasji podobli. Ta pes zna 30 do 50 trikov. Na primer, ako mu daste dolar za časopis, vam da drobiš nazaj. Ime mu je Karl in čudili se boste, kaj vse zna.

Po igri bo pa prosta zabava in vse, kar si srce poželi. Zatorej, ako hočete videti, kaj vse zna ta pes in kako lepo nam bosta zapeli mali deklici Turk iz Girarda, ne smete pozabiti tega večera. Vabimo vas ob blizu in

IZ MANDŽURIJE

Vzhod je vzhod, zahod je zahod. Drugi kraji, drugi ljudje. In vendar človek spet in spet z začudenjem spoznava, kako se ljudje navdušeno trudijo uničiti vse, kar je bilo nekoč, in začno častiti nove naprave. Kaj čudni cvetovi pa se razvijejo iz tega navdušenja. Ali kako naj bi si človek sicer razlagal te smešne prikazni, ki v jutranjem somraku dan na dan strašijo v japonskih ekspresnih vlakih? Že izza tistih dni, ko si je Teddy Roosevelt zateknil zobno krtačico za svoj široki klohub, je zobna krtačica temeljna točka in poglaviti znak zahodne kulture. In tako se je zgodilo nekega dne, da je japonska železniška uprava zaukazala, da si mora vse železniško osebje priskrbeti in uporabljati zobne krtačice. Sleherno jutro vidiš vse železniško osebje, kako po dve uri dolgo z zobno krtačico v ustih opravlja svojo službo. Vse osebje: vlakovođe, kurjači, sprevedniki, ki ščiplje karte, iz vsakih ust molijo kosček zobne krtačice. To je nekaj neverjetnega in vendar je značilno za ta narod, ki prevzema časih kako evropsko navado in je ne more prebaviti, pa jo pretirava iz strahu, da je morda ne bi zadostno izvajal. Takega jutra higijenskih orgij smo se v sivem somraku peljali skozi poslednji kotiček korejske krajine. Sivo, z meglo zastrto jutro je bilo, jutro, ki ti je jasno povedalo, da Sibirija ni več daleč. Japonci so od mraza kar drgetali v svojih tenkih kimoni in prav tako so se tresli Korejci v belih oblachih. Tako so bili vsaj v nečem složni, ko ni med njimi sicer drugega ko pogledi polni srda.

Antung se zove poslednja postaja na korejskih, oziroma japonskih tleh. Razkošno je urejena ko vse japonske železniške postaje in ima širok peron, kjer si v kimono oblečeni ljudje kar ne morejo izreči dovolj lepih besed in se do tal prikloniti pri slehernem novem komplementu. Zakaj poslavljanje je kaj na široko zasnovano, zlasti v Antungu, kjer je tako rekoč konec sveta in spolzi človek v deželo, koder zakonita odredba ni dosti daljša ko puščina cev. Počasi prav počasi se peljemo po velikem mostu čez mogočno reko Jalu; njeni valovi se rumeno porivajo pod sivim nebesom.

Že smo v Mandžuriji, v veliki divji "od nikogar deželi," sporni točki velike politike, ob kateri si diplomati popolnijo svoje mrove, mlečne zobe. Niti treba ni, da bi človek tole vedel, koder stoji v to deželo. Zakaj peron kar piči od samih bajonetov. Za vojni pohod opremljeni vojaki stojijo na svojem mestu v dolgi vrsti, oddaljeni po deset metrov drug od drugega. Japonski vojaki, Kitajci, Rusi, kučme, visoki škornji in povsod pri rokah in na vidnem mestu samokres. Ali so severni ali južni Kitajci? So rdeči ali beli Rusi? Kdo bi vedel! Toliko pa koj veš, da mahoma in z obema nogama stojiš v fantastični deželi, kjer le na tenki nitki visi oblast države; da si v deželi, ki bo plen tistega, ki jo bo zgrabil za vrat. V deželi, kjer more sleherni tvoriti svetovno zgodovino in koder iz vseh kotov divje gleda pusto lovsčina.

A zdi se, ko da hoče priroda popraviti hudobijo ljudi. Ko je sopihal vlak v divjo gorsko pokrajino, koder je le tu in tam stala kaka borna bajta za mrkim, flovnatim obzidjem, je nadomada prodrlo sonce. Tedaj se je človeku koj pojasnilo, zakaj da se ljudje ravšajo za ta daleč, da nas posetite na 2. aprila na stop 37 1/2, v Jugoslovanskem domu. Začetek programa bo ob 7.30 zvečer.

Lep pozdrav vsem čitateljem tega lista, Ameriški Domovini, pa želim mnogo novih naročnikov. Na svidenje 2. aprila v lepem mestu Warren, O.

Vincent Habich, tajnik dr. št. 32 SDZ.

del zemlje. Lepšega namreč ni med Pekingom in Moskvo. In če smemo verjeti temu, kar slišimo, in kar vidimo skozi okna vagonov, tudi ni nobenega dela zemlje, ki bi bil bogatejši naravnih, zemskih zakladov. Od časa do časa, ko meni, da si prav v najhujši divjini, pa se ustavi vlak na kaki postaji. Sama skladišča, stroji, kupi, dimniki, iz katerih se vali modričasta sopara plavžev. To so rudniki južnomandžurske železniške družbe, ki je prav za prav le drugo ime za japonsko vlado.

Izvenšni Američanov, ni nobena gospodstvaželjnost tako pohlepna ko japonska in tudi nobena tako uspešna. V teh poslednjih letih so ji služile vse stvari čim najzdatnejše, prav tako, kakor bi bila vsa svetovna zgodovina nekako gledališče v večjo čast Nippona. Po Formasi, Sahalinu in nemškem otočjem v Južnem morju, je požrla Japonska vse cesarstvo Koreja in že se ti ozrla na sever, po čemer ji je dobra jedača zbudila tek. Japonska ima skoraj vse v rokah. Tako sta v njenih rokah obe izhodišči: Koreja in pristanišče Dairen, prejšnji Daljni. Japonske so železnice, japonski rudniki in tudi banke so japonske. Japonski denar jen je splošno priznana novčаница. Zadnje in odločilno potezo je napravila japonska vlada z znanim ultimatom enainvajsetih točk, s katerimi bi bila uničena še poslednja pičica kitajske oblasti. Ultimati ni bil sprejet. Pa je skušala Japonska doseči z obširno kolonizacijo to, česar ni mogla doseči z napadom. Ta poskus ni mogel obroditi sadu, zakaj Japonci je le nerad kolonist v kaki tuji deželi in le tedaj obstane v tujini, če izgine poslednja možnost njegovega bivanja v domovini. Drugačni so pa Kitajci, ki so povsod doma in ki si znajo povsod pomagati. Ker so bili v osrednjem Kitaju večni nemiri, se je zadržela Kitajcem Mandžurija, kjer je bilo vse še precej urejeno, ko nekaka obljubljena dežela, kamor so trumoma navalili. Samo leta 1927 se je iz sestradne province Santung izselilo milijon lačnih Kitajcev. Pred dvajsetimi leti je bila Mandžurija še prav redko naseljena in se je zdela, da prav čaka Japonci, ki jim je doma pretesno. Čez noč pa so jo preplavili Kitajci, ki so se doma spet strnili v celoto in so bili tudi politično bolj na trdnih nogah. Zdi se, da bodo Japoncem vendarle splavale mandžurske kože po vodi, o katerih so menili, da jih že tako trdno držijo v rokah. (Po zadnjih dogodkih vidimo, da so jih Japonci vendarle trdno držali v rokah. Op. prev.)

Sicer se pa tu vse šele nareja. Državna oblast je nekam "za smeh in kratak čas," nekaj s katero se hočejo pozdraviti gotove osebe prav po receptu dotičnega Kitajca, ki se je peljal z menoj in lomil po angleško, rekoč: "Čangsolin? Čangkajšek? Oh yes, him all right, pa sta mi oba prav tako pri sreč kakor nikdo, dokler mi to nese."

V tem hipu smo se v silni nevihti pripeljali v Mukden, glavno mesto Mandžurije.

POSLEDNJA ŽELJA ČU-DAKA

V Londonu je nedavno umrl bogat lord, ki je bil splošno znan vsled svojih čudaških navad. Vse svoje premoženje nad trideset milijonov dinarjev je zapustil raznim športnim društvom, ki pa jim je postavil pogoje, da morajo turisti prenesti njegovo truplo preko Mont Blanca, potem pa šele pokopljejo. Da bi prišli do milijonov in izpolnili pokojnikovo poslednjo željo, so truplo balzamirali in ga odpeljali v Švico. Tu so našli par hrabrih gorskih vodnikov, ki vsled slabega vremena sicer niso šli preko najvišjega vrha, pa so balzamirano truplo prenesli preko glavnih ledenikov, narko so pokojnika svečano pokopali.

Če verjamete al' pa ne.

Sedaj se je pa Joža Pograjc zaletel s vprašanjem v mojo kolono, ko imam že itak skrb čez glavo s tistimi nagradami. Ampak ker sva strašno velika prijatelja, mu bom pa vseeno pomagal. Tole mi je Jožek pisal:

"Na 19. marca, ravno na mojega godu dan, sem bral v Ameriški Domovini dopis iz Smihela pri Žužemberku, kjer me opominjajo, da sem jim nekaj obljubil, pa obljube nisem izpolnil. Res je, da sem ondotnemu gasilnemu društvu obljubil, da jim pošljem nov avtomobil, kadar bo Krka gasolin ratala. In kolikor mi je znano, do danes še ni, torej tudi mi obljube ni treba izpolniti. Saj jo tudi Hoover ni, ko nam je za sveto obljuboval prosperiteto. Ampak nekaj bom pa vseeno storil za naš gasilni dom, ki so ga postavili, ker jim je prejšnjega sapa podrla. Dolga imajo še 19,000 Din, kar je precej. Sam ne morem vsega zmoc, zato te pa prosim, Jaka, da mi svetuješ, kako bi napravil, da bi bil uspeh. Ali naj se obrnem samo na Dolenjce, ali naj pobaram tudi Gorenjce in Notranjce. Ali bi mi svetoval, da se obrnem na Ligo narodov, ali na komisijo, ki rešuje kitajsko-japonsko sporno vprašanje? Prosil bi te tudi, da mi pojasniš, koliko dolarjev se dobi za en Dinar, Te lepo pozdravlja—Jože Pograjc."

Jože, to je pa kočljiva zadeva in po mojem skromnem mnenju, boš v zosu. Če si obljubil, da jim boš poslal nov avtomobil, kadar bo Krka bencin ratala, te lahko vjamejo na ta način, da zvrnejo v Novem mestu v Krko par sodov smrdljivca, pa bo tekel mimo Žužemberka gasolin, da bo veselje. Tako—vidiš, Jože, je najbolje zate, da kar pozabiš na svojo obljubo in besedo sneš, razun če imaš toliko avtomobilov, da jih kar mečeš okrog sebe.

Kar se pa tiče drugega vprašanja, da boš pobiral pri svojih rojakih, ti svetujem, da se držiš največ pri žužemberčanih. Edino Jamška pusti pri miru, ker ta se je že izjavil, da bo vzel, ali pa ga je že, prestopni list za med Ribničane, ker so se mu žužemberčani nekaj zamerili.

Se nekaj bi te opozoril, Jože. Če se niste postavili gasilnega stolpa, glejte, da ga ne boste takoj, kot so pri nas na Meniški zidali hišo. Ko je bila namreč dodelana, so jo pomočniki držali, da se ni podrla, mojster je šel pa po denar.

Končno pa upam, da te je Velika noč pustila brez kakih zlih posledic in da si danes v normalnem stanju. Tudi upam, da so se ti punce dobro odrešile s pirhi, saj si fejš fant.

Ti, Jože, pa še nekaj. Kakor si morda že zvedel, mi je župan Rajko ponudil star fajerlešerski truk v ubogajme. Ti, ki prodajaš avtomobile, se gotovo razumeš na tako stvar. Kaj če bi ga šla midva prešcat in če je še pri moči, pa ga pošljeva v staro kontro in boš tako obljubo izpolnil. Saj tisto veš, da mi je bila obljubljena nova mašina od župana, če bo izvoljen. Tisto tudi veš, da sem se že obrisal pod nosom zanj, zato bi morda ne bilo napačno, če bi mi ti eno dal, ki jih imaš toliko, da jih celo v staro kontro ponujaš. Veš da bi mi strašno ustregel s to stvarjo in bi lahko računal na mojo hvaležnost vsaj za eno leto. Če ti bo kaj takega prišlo na misel, kar te vprašam, pa piši. Poznaš me pa tudi, da nisem umazan in za par cigar tudi ne gledam. Ampak to ti pa že naprej povem, če ne misliš dat, nikar ne obljubuj. Saj veš, da se z obljubami ne morem vozit na Rožnik. Eno pametno reci, pa se bova zmenila.

1932	APR.	1932
Su	Mo	Tu
1	2	3
4	5	6
7	8	9
10	11	12
13	14	15
16	17	18
19	20	21
22	23	24
25	26	27
28	29	30

KOLEDAR

DRUŠTVENIH PRIREDITEV

APRIL

- 2.—Društvo Clevelandski Slovenci št. 14 SDZ, plesna veselica v spodnji dvorani S. N. Doma.
- 2.—Blue Bird Sewing Club, plesna veselica v Kalina dvorani, 3256 W. 52d St.
- 2.—Slovenska Zadruga Zveza, Juniors, priredijo plesno veselico v Slovenskem Domu na Holmes Ave.
- 2.—Velikonočna veselica društva sv. Katarine št. 29 SZS, v Mervarjevi dvorani.
- 2.—Co-operative Youth League, plesna veselica v Slovenskem Domu na Holmes Ave.
- 2.—Rogues Club, priredi plesno veselico v Grdinovi dvorani.
- 2.—Ples priredi Sokol v Euclidu v Slovenskem Društvenem Domu na Recher Ave.
- 2.—Društvo Srca Jezusovega, št. 55 SDZ priredi plesno veselico v Knausovi dvorani.
- 3.—Društvo Abrašević, igra v avditoriju S. N. Doma.
- 3.—Slovensko pevsko društvo Soča priredi pomladanski koncert v Slovenskem Domu na Holmes Ave.
- 3.—Prvi koncert pevškega društva "Delavec," odsek Soc. kluba, št. 28 JSZ, v Slov. Del. Dvorani na Prince Ave.
- 3.—Zveza mlajših žena fare sv. Kristine priredi ples in zabavo v spodnjih šolskih prostorih fare sv. Kristine.
- 3.—Društvo Z. M. B. "Leap Year Dance" v Mervarjevi dvorani.
- 9.—St. Clair Bath House Council, ples v spodnji dvorani S. N. Doma.
- 9.—American Legion, Lake Shore Post, št. 273, plesna veselica v Mervarjevi dvorani.
- 9.—Slov. sam. podporno društvo Kranj priredi plesno veselico v Grdinovi dvorani.
- 10.—Slovenski Socialistični klub št. 27 JSZ, plesna veselica v spodnji dvorani S. N. Doma.
- 10.—Društvo Zorislava priredi ob priliki 5-letnice obstanka koncert v šolskih prostorih sv. Kristine na Bliss Rd.
- 10.—Dramatično društvo Verovšek, igra, S. D. Dom; po igri ples v spodnji dvorani.
- 10.—Hrvatski Radio Klub, priredi koncert v avditoriju S. N. Doma.
- 10.—Holy Name Society, plesna veselica v Slovenskem Domu na Holmes Ave.
- 10.—Pevski zbor Jadran, koncert v S. D. Domu; po koncertu ples.
- 16.—Društvo Soča št. 26 SDZ, plesna veselica v Klima dvorani na 3241 W. 50th St.
- 16.—Društvo Strugglers, 5-letnica ustanovitve društva, ples v spodnji dvorani S. D. Doma.
- 16.—Društvo Cleveland št. 126 SNPJ, plesna veselica v spodnji dvorani S. N. Doma.
- 17.—Društvo Strugglers, petletnica, popoldne koncert v avditoriju, zvečer ples v obeh dvorani S. D. Doma.
- 17.—S. P. P. S. društvo "Cvet," priredi koncert v Slov. Del. Dvorani na Prince Ave.
- 17.—Društvo Adria, koncert v Slovenskem Društvenem Domu na Recher Ave.
- 17.—D. D. D. Dalmacija priredi igro in ples v Grdinovi dvorani.
- 23.—Ženski klub Slovenskega Doma, zabavni večer v Slovenskem Domu na Holmes Ave.
- 23.—Lovsko podporno društvo sv. Evstahija priredi ples v Grdinovi dvorani.
- 23.—Praznovanje 15. obletnice društva sv. Marije Magdalene št. 162 KSKJ v spodnji dvorani S. N. Doma.

- 24.—Igra "Prisegam" bo vpriporjena v šolski dvorani sv. Kristine po društvu sv. Kristine št. 219 KSKJ.
- 24.—Društvo Ivan Cankar, igra v avditoriju S. N. Doma.
- 24.—Konzert in predstava v korist cerkve sv. Lovrenca v S. N. Domu na 80. cesti.
- 24.—Pevsko društvo Ilirija, koncert v Slovenskem Domu na Holmes Ave.
- 24.—Prireditel Mladinske šole Slovenskega Narodnega Doma v zgornji dvorani S. N. Doma na St. Clair Ave.
- 24.—Lijevo krilo H. B. Z. priredi plesno veselico v Grdinovi dvorani.
- 27.—Slovenska šola S. D. Doma, koncert in ples v S. D. Domu.
- 30.—Društvo Orel, plesna zabava v Grdinovi dvorani.
- MAJ
- 1.—Slovenski Socialistični klub št. 27 JSZ, slavnostna prireditel v S. N. Domu.
- 1.—Dvor Baraga št. 1317, C. O. F. priredi plesno veselico v Grdinovi dvorani.
- 1.—Konzert S. P. P. društva Zvon v S. N. Domu na 80. cesti.
- 1.—Društvo Prijatelj, SSPZ, ples v Slovenskem Društvenem Domu v Euclidu.
- 7.—Jugoslovanska umetniška šola S. N. Doma priredi velik ples v spodnji dvorani S. N. Doma.
- 8.—Društvo Orel, Materinski dan, v S. N. Domu.
- 8.—Društvo Waterloo Grove, igra v avditoriju S. D. Doma. Po igri ples v spodnji dvorani.
- 8.—Zveza mlajših žena priredi domačo zabavo v spomin obletnice ustanove Zveze v spodnjih šolskih prostorih fare sv. Kristine.
- 15.—Zbor Zarja (samostojno), pomladanski koncert v avditoriju S. N. Doma.
- 15.—Družba Slovenski Narodni Dom, Maple Heights, piknik na cerkvenih prostorih v Maple Gardens.
- 15.—Podružnica št. 32 S. Z. Z. priredi banket ob priliki blagoslovljenja nove zastave, v prostorih fare sv. Kristine na Bliss Rd.
- 20.—Društvo Kristusa Kralja, veselica v S. N. Domu.
- 22.—Društvo Hrvatska Školboda, prireditel v obeh dvorani S. D. Doma.
- 27.—Društvo Ivan Cankar, igra v avditoriju S. N. Doma.
- 29.—Skupna društva fare sv. Kristine priredijo piknik na Štrumbeljevih prostorih na Bliss Rd.
- 29.—Družba Slovenski Narodni Dom, E. 80th St., piknik na cerkvenih prostorih v Maple Gardens.
- 29.—Društvo Progressives, št. 641 SNPJ priredi ples v Slovenskem društvenem domu na Recher Ave.
- JUNIJ
- 5.—Pevsko društvo Cvet, petje in piknik na cerkvenih prostorih v Maple Gardens.
- 5.—Šolski otroci fare sv. Kristine priredijo šolsko prireditel v dvorani sv. Kristine.
- 12.—Skupna društva fare sv. Vida, piknik na špelkotovih farmah.
- 12.—Pevsko društvo Zvon, koncert in piknik na cerkvenih prostorih v Maple Gardens.
- 12.—Društvo Zorislava, piknik na Štrumbeljevih prostorih.
- 19.—Društvo Kranj priredi piknik na Goriškovi farmi v Noble, O.
- 19.—Zaključek šole z igro šolskih otrok fare sv. Kristine.
- 19.—Društvo sv. Družine, piknik na cerkvenih prostorih v Maple Gardens.
- 24.—Praznovanje godu fare sv. Kristine, v zvezi s farnim

žeganjem, skozi teden. Vrši se na Bliss Rd.

26.—Fara sv. Lovrenca, letni piknik na cerkvenih prostorih v Maple Gardens.

26.—Društvo Mir, št. 142 S. N. P. J., priredi piknik na Pintarjevih prostorih.

26.—Dr. Collinwoodske Slovenke št. 22 S. D. Z. ima piknik na Močilnikarjevi farmi.

26.—Clevelandski Sokol priredi piknik na prostorih Slovenskega Društvenega Doma v Euclidu.

JULIJ

3.—Piknik S. P. društva Soča na Močilnikarjevi farmi.

3.—Slovenska Ženska Zveza, št. 47, piknik na cerkvenih prostorih v Maple Gardens.

10.—Društvo sv. Lovrenca št. 63 KSKJ, piknik na cerkvenih prostorih v Maple Gardens.

17.—Klub Hinje, skupni izlet na cerkvenih prostorih v Maple Gardens.

17.—Slovenska Mladinska šola S. N. Doma priredi velik piknik na Močilnikarjevi farmi.

17.—Collinwoodski Sokol priredi piknik na prostorih Slovenskega Društvenega Doma v Euclidu.

24.—Društvo Tabor, SNPJ, piknik na cerkvenih prostorih v Maple Gardens.

31.—Društvo Naš Dom, SDZ, piknik na cerkvenih prostorih v Maple Gardens.

24.—Žeganje pri fari sv. Kristine na Bliss Rd.

AVGUST

7.—Skupna društva fare sv. Vida, piknik na špelkotovih farmah.

7.—Društvo Presv. Rešnjega Telesa, izlet na cerkvenih prostorih v Maple Gardens.

14.—Društvo sv. Vincenca Pavlanskega, izlet na cerkvenih prostorih v Maple Gardens.

21.—Društvo Napredni Soscedje, SNPJ, izlet na cerkvenih prostorih v Maple Gardens.

STRUPENA KAČA V SPALNICI

V neki vasi pod Tatro je kmet odšel v gozd in prinesel domov veliko butaro drv. Postavil je drva v kuhinjo, da se osušijo. Med drvami se je nahajal modras, ki se je vsled toplote zbudil iz zimskega spanja. Prišel se je gibati in leži ter tako prišel v sobo, kjer so spali domači. V tej blodnji je prišel v zibelko, kjer je spal edini sinček, ki se je vsled hladnega dotika zbudil in strupeno kačo odrinil z nežno roko. Modras je pil otročička v lice. Vsled otrokovega jokanja se je zbudila mati. Ko je videla kačo, jo je zgrabila, vendar jo je modras upil v roko. Na njeno kricanje se je zbudil mož, ki je kačo ubil, nato pa odpeljal ženo in otroka v bolnišnico. Otrok je že med vožnjo umrl, ženi pa so rešili življenje.

* Graf Zeppelin se je vrnil iz Brazilije zopet domov v Nemčijo. * Cena angleškemu funtu sterlingu se je dvignila za 7 centov.

Milwaukeeški župan Daniel W. Hoan, socialist, je zopet zmagal pri primarnih volitvah. O mestu Milwaukee gre glas, da je to mesto najboljše vladano izmed vseh mest v Zed. državah.

POSLOVENIL DR. A. R.:

CARSKI SEL

Mihael Strogov si je bil že na pravil potni načrt in treba ga je bilo samo izvršiti.

Posta, ki v rednih razmerah zelo hitro prevozi uralsko pogorje, je bila vsled dejanskih razmer ustavljena. Mihael Strogov, ki je hotel potovati naglo in biti popolnoma neodvisen, bi se tudi sicer ne bil vozil z njo. Kupiti si je hotel voz, izmenjati konje na vsaki postaji in vozniške, ki se po domače imenujejo jamščiki, priganjati z bogato napitnino.

Vsled naredb, naperjene proti tujcem azijskega pokolenja, je mnogo potnikov zapustilo Perm. Zaradi tega je ostalo, žel, da se prav malo voz v mestu. Mihael Strogov se je moral zadovoljiti s tem, kar so drugi zavrgli. Dokler carski sel ni bil v Sibiriji, je lahko brez nevarnosti pokazal svoj potni list in postarji so mu radi postregli s potrebnimi konji. Zunaj evropske Rusije si je mogel seveda pomagati samo še z rublji.

Toda kakšen voz naj napreže? Telega ali taratajko?

Telega je navaden, pokrit voz na štirih kolesih. Kolesa, osi, lunki, sedeži in oje, vse je leseno, vse zrastle v okolici. Posamezni deli telega so med seboj povezani z močnimi vrvmi. Noben voz ni bolj enostaven, manj udoben pa se tudi ne da laže popraviti, ako se na potu prijeti kaka nezgoda. Na ruski meji je dovolj jelk in lunki rastejo kar v gozdih. Telega, ki se ji pravi tudi "perekladnoj," se uporablja za izredno pošto, ker je prikladna za vsako pot. Res je sicer, da se včasih potrgajo vrvi, ki vežejo posamezne dele med seboj, da zadnji del telega obtiči v blatu mlakuže in pride le sprednji del na dveh kolesih na določeno postajo. A ljudje so tudi s tem zadovoljni.

Mihael Strogov bi bil moral kupiti telega, da se mu ni posrečilo kupiti taratajko.

Ni pa treba misliti, da je to vozilo na višku kolarske umetnosti. Kakor telega tako tudi taratajka ni na vzmeteh in je vsled pomanjkanja železa narejena iz lesa. Ker pa so njena kolesa nasajena na osem do devet čevljev dolgih oseh, se more na neizvršanih in pogostokrat grapavih potih vendarle kolikor toliko obdržati v ravnotežju. Usnjen zaslon varuje potnike pred blatom, ki brizga s pota na voz, močna streha pa, ki se da skoro neprodušno zapreti, pred vročino in silnimi poletnimi viharji. Sicer pa je taratajka prav tako močna in se da prav tako lahko popraviti kakor telega ter je manj v nevarnosti, da izgubi zadnji del v kaki mlakuži.

Mihael Strogov se je moral zelo truditi, da je našel tako taratajko. Morda v vsem mestu ni bilo nobene druge. Vkljub temu se je vsaj navidezno zelo pogajal za ceno, da ostane zvest vlogi preprostega irkutskega trgovca Nikolaja Korpanova.

Nadja je spremljevala svojega tovarisa, ko je iskal primernege voza. Vkljub različnim smotrom se je obema enako mudilo, da odpotujeta kolikor mogoče hitro. Lahko bi rekli, da sta se pokoravala isti volji.

"Sestra," je dejal Mihael Strogov, "zate bi bil rad našel bolj udoben voz."

"To praviš meni, brat, ki bi šla tudi peš, ako bi bilo treba, samo da pridem do svojega očeta?"

"O tvojem pogumu ne dvomim, Nadja, toda so telesni napori, ki jim ženska ni kos."

"Kljubovala jim bom, naj bodo kakršnikoli," je odgovorila mladenka. "Ako boš slišal tožbo iz mojih ust, pusti me na cesti in potuj sam dalje!"

Mihael Strogov je na pošti pokazal svoj potni list in pol ure

pozneje so bili v taratajko vpreženi trije konji. Te živali so bile porasle z dolgo dlako in skoraj medvedom podobne. Bile so sibirskie pasme, torej majhne, a iskrene.

Voznik jih je zapregel takole: največjega konja je postavil med dolge ojnice, na katerih je bil spredaj pritrjen s kraguljčki in zvončki opremljen lok, ki se mu pravi "duga"; druga dva na desni in levi strani pa je privezal z vrvmi na podnožek taratajke. Vsi trije konji so bili brez brzde in uzde. Vojke je nadomeščala preprosta konopna vrstica.

Niti Mihael Strogov niti mlada Livonka nista imela prtljage s seboj. Naglica, s katero je moral potovati prvi, in več kot pičila sredstva druge niso dovoljevala, da bi se obložila z različnimi zavitki. V tem slučaju je bilo prav, kajti v taratajko ne bi mogla ali prtljaga, ali pa potnika. Bila je napravljena samo za dve osebi, ako ne štejejo voznika, ki je imel spredaj opek sedež.

Voznik se menja na vsaki postaji. Oni, ki je vozil taratajko iz Perma do prve postaje, je bil Sibirce, ves kosmat, kakor njegovi konji. Imel je dolge, na čelu kratko pristrižene lase, kloub s širokimi, pokončnimi kralji, rdeč pas in z vrvmi preprežen plašč, na katerem so se svetili gumbi s carjevim znakom.

Ko se je voznik pripeljal s svojo vprego, je najprej premotil oba potnika. Nič prtljage! — In kam, vraga, naj bi jo vtaknil! Slabo kaže! Napravil je krenjko, ki jo je moral vsakdo razumeti.

"Krokarka," je dejal sam zase, ne meneč se za to, ga li kdo sliši ali ne, "krokarka po šest kopejk za vsako vrsto!"

"Ne, ampak orla," je odgovoril Mihael Strogov, ki je dobro razumel govorico voznikov, "orla, sliši, po devet kopejk za vsako vrsto in razen tega še napitnino!"

Za odgovor je voznik veselo počil z bičem. — Krokarka pomega v jeziku ruskih voznikov skopega ali revnega potnika, ki na kmetskih postajah plačuje konje po dve ali tri kopejke za vsako vrsto. Orel pa je potnik, ki se ne boji visoke cene in ne šteje z bogato napitnino. Zato pa tudi krokarka ne more zahtevati, da bi letel tako brzo kakor kraljeva ptica.

Nadja in Mihael Strogov sta takoj sedla na taratajko. Nekaj malo brašna sta spravila pod sedež, da bi bila preskrbljena tudi tedaj, ko bi vsled kake zamude ne mogla pravočasno dospeti do poštnih postaj, ki so vsled državnega nadzorstva z vsem domogo opremljene. Ker je bila vročina neznosna, je Mihael dal razpeti streho in opoldne se je taratajka s tremi konji odpeljala iz Perma v gostem oblaku prahu.

Kako je znal voznik obdržati konje v teku, bi bilo razen Rutasa ali Sibirca vsakega potnika čudnilo. Konj v ojnicah, ki je bil nekoliko večji kakor njegova sosedja in je uravnaval tek, je dirjal z dolgimi koraki popolnoma enakomerno, četudi je bila cesta še tako strma. Stranska konja očitno nista znala dirjati drugače kakor skokoma in sta se nosila zelo svojevoljno, včasih naravnost smešno. Voznik ni nikoli udaril po njih, ampak jih je samo spodbujal s pokanjem bica. Kadar so se vedli kot ubogljive in vestne živali, jih je obšipaval z laskavimi priimki, da ne omenimo imen svetnikov, s katerimi jih je nagovarjal. Vrv, ki jo je imel namesto vojk, bi mu malo koristila pri razposejanju živalih, toda besede "na pravo" in "na levo," ki jih je izgovarjal s hripavim glasom, so več zalegle kot vojske ali uzda.

In kako ljubezna imena je rabil, kakor je pač prilika nanesla!

"Dalje, golobčki moji!" je po navljajal voznik. "Naprej ljubke lastovice! Letite, moje drobne

grlice! Pogum, dragi bratrac, na levi! Teci, teci, očka na desni!"

"Teci vendar, hudirjev polž! Gorje ti, slepec! Živo te odrem, želva, in pogubljena boš na onem!" svetu

Voznik je torej mnogo bolj napenjal močno grlo kakor pa mišičaste roke in taratajka je letela po cesti tako, da je prevozila dvanajst do štirinajst vrst na uro.

Mihael Strogov je bil navajen takega voza in take vožnje. Motili ga niso niti skoki niti sunki taratajke. Vedel je, da se ruska vprega ne izogiblje ne kamnov ne kolincev ne globokih jam ne podrtih dreves ne jarkov, ki zapirajo pot. Vse to se mu je zdelo popolnoma naravno. Njegova spremljevalka pa je bila v vedni nevarnosti, da se potolče od sunkov taratajke, toda pritoževala se ni.

Nadja, ki se je vozila tako naglo, je izprva molčala. Vdala se je popolnoma eni sami misli: dospeti, dospeti! Čez nekaj časa pa je dejala:

"Med Permom in Jekaterinburgom sem računala 300 vrst, brat. Ali sem se zmotila?"

"Nikakor ne, Nadja," je odgovoril Mihael Strogov. "Kobova dospela v Jekaterinburg, bova ob nasprotnem vznožju uralskega pogorja."

"Koliko časa se bova vozila čez pogorje?"

"Štirideset in osem ur, ker se bova vozila noč in dan. Pravim: noč in dan, Nadja," je dostavil, "ker se ne smem ustaviti niti za trenutek, ampak moram brez odloga hiteti v Irkutsk!"

"Ne bom te zadrževala, brat! Niti ure ne! Potovala bova noč in dan."

"Ako naju na zadrži tatarski vpad, Nadja, tedaj bova dospela v Irkutsk prej kot v dvajsetih dneh."

"Ali si že kdaj napravil to pot?" je vprašala Nadja.

"Že večkrat."

"Pozimi bi prišla hitreje in varneje, kajne?"

"Da, predvsem hitreje, toda ti bi trpela mnogo od mraza in snega."

"Nič ne de! Zima je prijatelja Rusov."

"Da, Nadja, toda treba je zelo močne narave, da človek v vsakem slučaju prenese tako priateljstvo. Mnogokrat sem videl, da je v sibirskih stepah mrz dosegel več kot 40 stopinj pod ničlo. Vkljub obleki iz kože severnega jelena sem čutil, kako mi je zmrzovalo srce, kako so se mi krčili udje in kako so mi ledenole noge v trojnih volnenih nogavicah. Videl sem, kako so bili v sani vpreženi konji pokriti z ledeno skorjo in kako se jim je sapa strjevala v nozdrvih. Videl sem, kako je žganje v moji čutari zmrznilo v trd kamen, ki ga noben nož ne bi mogel načeti. Toda moje sani so hitele kakor vihar! Na ravni, beli in nepregledni stepi nikjer nobene ovire! Nikjer reke, da bi bilo treba iskati prehoda. Nikjer jezera, da bi ga bilo treba prevoziti z ladjo. Povsod samo trd led, prosta pot in varna cesta! Toda kakšno trpljenje je to stalo, Nadja! Povedati bi mogli samo oni, ki se niso vrnili, kojih trupla so zagrnila snežni zamesti."

"Ti pa si se vrnil, brat!" je rekla Nadja.

"Da, ker sem Sibirce. Že kot otrok sem spremljal svojega očeta na lovu in se privadil takim težkim poskušnjam. Ko pa si mi rekla ti, Nadja, da te zima ne bi zadržala, da bi bila odpotovala, tudi sama in kljubovala strašnemu sibirskemu podnebnju, tedaj se mi je zdelo, da te že vidim, kako si padla in izginila pod snegom in nisi več vstala!"

"Kolikokrat si prepotoval stepo pozimi?" je vprašala mlada Livonka.

"Trikrat, ko sem šel v Omsk."

"Po kaj si šel v Omsk?"

"K svoji materi, ki me je pričakovala."

"In jaz grem v Irkutsk, kjer me pričakuje moj oče. Nesem

mu zadnje naročilo svoje matere. Ali verjameš, brat, da me nobena stvar ne bi mogla zadržati?"

"Vrla deklica si, Nadja," je odgovoril Mihael Strogov, "in sam Bog bi te bil vodil."

Ta dan so vozniki, ki so se menjavali na vsaki postaji, vozili zelo hitro. Orla na glavni cesti nista bila v sramoto orlom v gorah. Visoka cena, ki jo je Mihael Strogov plačeval za vsakega konja, in bogata napitnina sta zelo dvignili ugled obeh potnikov. Poštarjem se je morda zdelo nekoliko čudno, da smeta mlad mož in njegova sestra, očitno oba Rusi, svobodno potovati v Sibirijo, ki je bila zaprta za vse druge. Toda njih listine so bile v redu in imela sta pravico, da potujeta. Tako so kantonski kolhi hitro izginjali za taratajko.

(Dalje prihodnjic)

Laški velikan rokoborec zasramovan

London, 26. marca. Tu je imel nastop znani laški rokoborec, Primo Carnera. Boril se je z avstralskim mojstrom Cookom. Imelo bi biti deset nastopov, toda že pri četrtem je zbil Italijan svojega tekmečka tako, da se ni mogel več boriti. Ljudje so to zmago sprejeli jako sovražno in več navzočih žensk je neprestano kričalo "sramota" proti laškemu zmagaletu.

Je prodajal dela

Neki uradnik v oddelku za pobiranje odpadkov je bil včeraj aretiran, potem ko je vzel od nekake delavca \$25.00 z obljubo, da ga bo rešil, da ne bo zgubil delo. Dotični delavec je dal uradniku zaznamovan denar, nakar je stvar ovadil policiji, ki je uradnika takoj prijel. Pri policiji se je izgovarjal, da denarja ni dobil od delavca kot za nagrado, da mu ohrani delo, pač pa si je denar od njega "sposodil." Toda izgovor je bil tako jalov, da ne samo, da je varnostni direktor Merrick dotičnega uradnika takoj odpustil od dela, pač pa ga je dal tudi aretirati. Kar je republikancev še ostalo pri novi mestni vladi, so že spoznali, da se z demokratsko vlado ni šaliti, kar se tiče poštenja. Ne dokler bo Miller župan. Ako bi bilo kateremu naših rojakov znanega kaj o enakih slučajih, naj nam takoj naznani.

Butleger in radio

Pred nekako 10. dnevi je WGAR radio postaja v Clevelandu imela na programu pogovor z nekim butlegerjem, ki je lepo povedal, kako se dobiva pijača, kako se importira, prodaja, izdeluje, kakšna je cena, in enako. O tem je zvedela sedaj zvezna radio komisija, ki je uvedla preiskavo, da dožene, kdo je dotični "butleger," kako in kaj. Pravijo, da zna WGAR radio postaja zgubiti permit, pa najbrž ne bo tako hudo.

MALI OGLASI

Naprodaj

je zidana hiša za 6 družin, na 757 E. 82nd St. Cena je \$10,500. Vprašajte pri Mr. Burmanu na 13419 Shaw Ave. telefon Glenville 5621. (73)

Odda se

opremljena soba, prost vhod in porč. Dobi se tudi garaža. Vprašajte na 1086 E. 71st St. (74)

Dobra prilika

da vložite svoj denar na prvo vknjižbo na novi hiši. Hiša ima sedem sob, dvoje toiletov. Ra-bi se \$2500.00, za šest mesecev po 10% obresti. Pokličite KEMmore 2508, in vprašajte za Math Intihar. (75)

Naprodaj je

candy prodajalna in restavrant. Prodati se mora radi bolezn. Za naslov vprašajte v uradu časopisa. (70)

Mrtvec na mostu

Za "Ameriško Domovino" priredil M. U.

"Tedad ni podoben nobenemu izmed izginolih bratov-laikov?"

"Niti najmanj!"

Gilmartin obraz je upadel.

CETRTO POGLAVJE

Prekršitev molka

Detektiv se je kmalu za tem podal z menihi k večerni molitvi v kapelo. Čeravno je bil važen kot katoličan vsak večer moliti, vendar ni šel v kapelo radi molitve, pač pa, da si, ako mu bo mogoče, se natančneje ogleda obraze samostanske družine. Izbral si je v ta namen temen kot v kapeli. Očetje so posedli v koro, a bratje-laiki so bili nekje za oltarjem. Vendar ni bil Gilmartin zadovoljen z razsvetljavo v kapeli. Le tri luči so gorele in sicer večna luč pred glavnim oltarjem ter dve sveči pri stolu enega novincev, ki je glasno čital iz knjige "Imitatio Christi." A še ti dve je novine kmalu na znamenje opata upihnil ter zapel: Iube, domine, benedicere. Nato pa je zapel opat z zvonko čistim glasom: Noc-tem quietam et finem perfectam concedat nobis Dominus omnipotens. Od tu dalje se je vršil obred skoro v popolni temi.

Cim so zadnji odmevi antifone "Salve Regina" utihnil, je prevzela Gilmartina neprijetna slutnja, da bo harmoničen mir teh svetih mož molitve in učenosti vsled njegove preiskave izginotja samostanskih bratov kruto kršen. Zdelo se mu je, da so ti Benediktinski menihi, ko hvalijo Boga v svojih molitvah, tako oddaljeni od brig in težav sveta ki je poln bolečin in veselja, žalosti in uživanja, da ga je kar vest sklela, ker bo ta njih mir baš on skalil.

To je tudi skušal potožiti opatu kasneje v njegovi sobi, ki je vsebovala ozko posteljo, dva stola in pisalo mizo. Nekaj trenutkov je opat molče premišljeval, nato pa je dejal mirno: "Morebiti se vam bo dozdevalo čudno, da jaz tako govorim, gospod Gilmartin. Prepričan sem, da ne bi naš ustanovitelj, Sv. Benedikt, soglašal z menoj, a vendar si ne morem kaj, da ne bi mislil, da je v našo korist, da se naš mir od časa do časa malo kali. Lahko postanemo vsled dolgotrajnega miru sčasoma brezbržni in hladni, pa potrebujemo, kakor vi ljudje v svetu malo razburjenja. Vsekakor si pa želim, da bi bilo zdravilo malo manj hudo, kakršno smo je do bili baš sedaj. Vsekakor — oprostite, mislim, da ste me hoteli še kaj vprašati."

In že je imel Gilmartin svoj zapisnik v rokah. "Da, prevzvišeni," je odvrnil. "Predvsem bi vas hotel prositi, ako bi mi mogli preskrbeti seznam vse samostanske družine: očetov, novincev in bratov laikov."

"Gotovo," je takoj pristal opat. "Saj imam tak seznam baš pri rokah. Vendar čemu vam bo? Saj menda ne mislite, da so bratje izginili vsled kaknega vzroka v samostanu samem?"

Gilmartin je bil v zadregi trenutke: "Morebiti tudi, prevzvišeni. Saj uvidevate, da bi lahko imeli v samostanu koga — recimo kaknega novince, ali pa očeta iz kaknega tujega samostana, katerega dobro ne poznate."

"Hm, da —" je pritrdil opat. "Uvidevam! Popolnoma razumem vaše stališče. Kot policijski uradnik morate vsekakor računati z vsako možnostjo."

"Vsekakor," je pritrdil Gilmartin. "Molče je opat vstal ter izročil Gilmartinu seznam, katerega je hranil v miznici."

"Še nekaj, prevzvišeni," je nadaljeval Gilmartin "Ali ste ime-

li v samostanu v zadnjem času kake goste?"

"Ne. Vsaj nekaj tednov sem ne. Bili so sicer gosti parkrat na kosilu, vendar pa izključujem, da bi bili ti prišli v katerokoli stiko z brati-laiki."

"Vsekakor bi vas, prosil, prevzvišeni, tudi za imena gostov. Nikakor jih ne nameravam nadlegovati, ako se ne izkaže neobhodna potreba."

"Gotovo, gotovo," je privolil opat. "Naročil bom očetu-gostitelju, naj vam seznam sestavi."

"Saj res, mimogrede," je vzkliznil Gilmartin; "Oče-gostitelj, kdo sem."

"Kaj? — Kako?"

Gilmartin se je nasmehnil rekoč: "Kakor pravimo pri nas: jaz sem faliran duhovnik; to se pravi —"

"Razumem," ga prekine opat s smehljajem, "študirali ste v semenišču, a ste se premislili. Ah! Tedaj vas je oče Massey poznal v Maynoothu? Oče Massey je namreč tamkaj študiral. Tusem je prišel že pred leti, takoj po ordinaciji."

"Kolikor sem se prepiral, mo oče Massey pač od tam pozna."

"Hm," pripomni Don Chavasse, "povedati bi mi bil moral. Vendar pa upam, da ni tega povedoval drugim."

"Ne verujem, da bi," izjavi Gilmartin. "Povedal sem mu, da je tajna — vsaj začasno še. Prevzvišeni, bojim se pa, da ne more dolgo tako ostati, ker bom najbrže vsekakor prisiljen izprašati vse one, ki so vam podali izjave v zapisnik, ki ste mi ga izročili."

"Uvidevam," odvrne opat. "Vendar pa smatram za potrebno, da se vsa stvar drži kolikor mogoče dolgo tajna — vsaj za slučaj, da je res kak zli duh med samostansko družino samo."

"Soglašam s tem," pravi Gilmartin, medtem, ko pogleda v svoj zapisnik. "Samo še ena zadeva, prevzvišeni. V zapisniku, ki sem ga bral, vidim, da so očetje imenovani s priimkom, medtem, ko se navaja brate-laiki samo kot 'Brat Pavel.' 'Brat Adrijan' in tako dalje."

"Da, tako je v navadi."

"Zelel bi imeti tudi priimke bratov"

"Našli jih boste v seznamu samostanske družine in sicer v oklepajih."

"Tudi bi vas prosil, da mi podate natančen popis izginolih bratov, njih značajev itd."

"Hm —" pravi opat s pomislekom. "Seveda vam lahko podam svoja lastna opazovanja, vendar pa boste uvideli, gospod Gilmartin, da bratov-laikov ne poznam tako intimno, kakor očetje. Oče Cresson, naš organist, je postavljen nad brate-laike. Prepričan sem, da bo lahko najboljše in izpolnil moj popis, posebno značajev."

Gilmartin je že imel svinčnik v rokah.

Po malem presledku je Don Chavasse nadaljeval: "Brat Pavel, ki je prvi izginil, je Londončan, majhne postave — recimo, kakih 5 čevljev in štiri palce — rdeč v obraz, modrih oči in rdečih las. Na licu pa ima znamenje in sicer v obliki v velikosti fižola. Menim, da je bil prej težak. Žena mu je umrla nedolgo. Bolj natanko vam ga ne morem popisati."

"Precej zadovoljiv popis, prevzvišeni," se je nasmehnil Gilmartin.

Opat je nadaljeval: "Zelo vseleaga razpoloženja je bil vedno. Resnično, večkrat se je spril v nemale neprimlikle vsled te svoje veselosti. Večkrat, na pri-
dajaljeval Gilmartin "Ali ste ime-

li v samostanu v zadnjem času kake goste?"

"Ne. Vsaj nekaj tednov sem ne. Bili so sicer gosti parkrat na kosilu, vendar pa izključujem, da bi bili ti prišli v katerokoli stiko z brati-laiki."

"Vsekakor bi vas, prosil, prevzvišeni, tudi za imena gostov. Nikakor jih ne nameravam nadlegovati, ako se ne izkaže neobhodna potreba."

"Gotovo, gotovo," je privolil opat. "Naročil bom očetu-gostitelju, naj vam seznam sestavi."

"Saj res, mimogrede," je vzkliznil Gilmartin; "Oče-gostitelj, kdo sem."

"Kaj? — Kako?"

Gilmartin se je nasmehnil rekoč: "Kakor pravimo pri nas: jaz sem faliran duhovnik; to se pravi —"

"Razumem," ga prekine opat s smehljajem, "študirali ste v semenišču, a ste se premislili. Ah! Tedaj vas je oče Massey poznal v Maynoothu? Oče Massey je namreč tamkaj študiral. Tusem je prišel že pred leti, takoj po ordinaciji."

"Kolikor sem se prepiral, mo oče Massey pač od tam pozna."

"Hm," pripomni Don Chavasse, "povedati bi mi bil moral. Vendar pa upam, da ni tega povedoval drugim."

"Ne verujem, da bi," izjavi Gilmartin. "Povedal sem mu, da je tajna — vsaj začasno še. Prevzvišeni, bojim se pa, da ne more dolgo tako ostati, ker bom najbrže vsekakor prisiljen izprašati vse one, ki so vam podali izjave v zapisnik, ki ste mi ga izročili."

"Uvidevam," odvrne opat. "Vendar pa smatram za potrebno, da se vsa stvar drži kolikor mogoče dolgo tajna — vsaj za slučaj, da je res kak zli duh med samostansko družino samo."

"Soglašam s tem," pravi Gilmartin, medtem, ko pogleda v svoj zapisnik. "Samo še ena zadeva, prevzvišeni. V zapisniku, ki sem ga bral, vidim, da so očetje imenovani s priimkom, medtem, ko se navaja brate-laiki samo kot 'Brat Pavel.' 'Brat Adrijan' in tako dalje."

"Da, tako je v navadi."

"Zelel bi imeti tudi priimke bratov"

"Našli jih boste v seznamu samostanske družine in sicer v oklepajih."

"Tudi bi vas prosil, da mi podate natančen popis izginolih bratov, njih značajev itd."

"Hm —" pravi opat s pomislekom. "Seveda vam lahko podam svoja lastna opazovanja, vendar pa boste uvideli, gospod Gilmartin, da bratov-laikov ne poznam tako intimno, kakor očetje. Oče Cresson, naš organist, je postavljen nad brate-laike. Prepričan sem, da bo lahko najboljše in izpolnil moj popis, posebno značajev."

Gilmartin je že imel svinčnik v rokah.

Po malem presledku je Don Chavasse nadaljeval: "Brat Pavel, ki je prvi izginil, je Londončan, majhne postave — recimo, kakih 5 čevljev in štiri palce — rdeč v obraz, modrih oči in rdečih las. Na licu pa ima znamenje in sicer v obliki v velikosti fižola. Menim, da je bil prej težak. Žena mu je umrla nedolgo. Bolj natanko vam ga ne morem popisati."

"Precej zadovoljiv popis, prevzvišeni," se je nasmehnil Gilmartin.

Opat je nadaljeval: "Zelo vseleaga razpoloženja je bil vedno. Resnično, večkrat se je spril v nemale neprimlikle vsled te svoje veselosti. Večkrat, na pri-
dajaljeval Gilmartin "Ali ste ime-

li v samostanu v zadnjem času kake goste?"

"Ne. Vsaj nekaj tednov sem ne. Bili so sicer gosti parkrat na kosilu, vendar pa izključujem, da bi bili ti prišli v katerokoli stiko z brati-laiki."

"Vsekakor bi vas, prosil, prevzvišeni, tudi za imena gostov. Nikakor jih ne nameravam nadlegovati, ako se ne izkaže neobhodna potreba."

"Gotovo, gotovo," je privolil opat. "Naročil bom očetu-gostitelju, naj vam seznam sestavi."

"Saj res, mimogrede," je vzkliznil Gilmartin; "Oče-gostitelj, kdo sem."

"Kaj? — Kako?"

Gilmartin se je nasmehnil rekoč: "Kakor pravimo pri nas: jaz sem faliran duhovnik; to se pravi —"

"Razumem," ga prekine opat s smehljajem, "študirali ste v semenišču, a ste se premislili. Ah! Tedaj vas je oče Massey poznal v Maynoothu? Oče Massey je namreč tamkaj študiral. Tusem je prišel že pred leti, takoj po ordinaciji."

"Kolikor sem se prepiral, mo oče Massey pač od tam pozna."

"Hm," pripomni Don Chavasse, "povedati bi mi bil moral. Vendar pa upam, da ni tega povedoval drugim."

"Ne verujem, da bi," izjavi Gilmartin. "Povedal sem mu, da je tajna — vsaj začasno še. Prevzvišeni, bojim se pa, da ne more dolgo tako ostati, ker bom najbrže vsekakor prisiljen izprašati vse one, ki so vam podali izjave v zapisnik, ki ste mi ga izročili."

"Uvidevam," odvrne opat. "Vendar pa smatram za potrebno, da se vsa stvar drži kolikor mogoče dolgo tajna — vsaj za slučaj, da je res kak zli duh med samostansko družino samo."

"Soglašam s tem," pravi Gilmartin, medtem, ko pogleda v svoj zapisnik. "Samo še ena zadeva, prevzvišeni. V zapisniku, ki sem ga bral, vidim, da so očetje imenovani s priimkom, medtem, ko se navaja brate-laiki samo kot 'Brat Pavel.' 'Brat Adrijan' in tako dalje."

"Da, tako je v navadi."

"Zelel bi imeti tudi priimke bratov"

"Našli jih boste v seznamu samostanske družine in sicer v oklepajih."

"Tudi bi vas prosil, da mi podate natančen popis izginolih bratov, njih značajev itd."

"Hm —" pravi opat s pomislekom. "Seveda vam lahko podam svoja lastna opazovanja, vendar pa boste uvideli, gospod Gilmartin, da bratov-laikov ne poznam tako intimno, kakor očetje. Oče Cresson, naš organist, je postavljen nad brate-laike. Prepričan sem, da bo lahko najboljše in izpolnil moj popis, posebno značajev."

Gilmartin je že imel svinčnik v rokah.

Po malem presledku je Don Chavasse nadaljeval: "Brat Pavel, ki je prvi izginil, je Londončan, majhne postave — recimo, kakih 5 čevljev in štiri palce — rdeč v obraz, modrih oči in rdečih las. Na licu pa ima znamenje in sicer v obliki v velikosti fižola. Menim, da je bil prej težak. Žena mu je umrla nedolgo. Bolj natanko vam ga ne morem popisati."

"Precej zadovoljiv popis, prevzvišeni," se je nasmehnil Gilmartin.

Opat je nadaljeval: "Zelo vseleaga razpoloženja je bil vedno. Resnično, večkrat se je spril v nemale neprimlikle vsled te svoje veselosti. Večkrat, na pri-
dajaljeval Gilmartin "Ali ste ime-

li v samostanu v zadnjem času kake goste?"

"Ne. Vsaj nekaj tednov sem ne. Bili so sicer gosti parkrat na kosilu, vendar pa izključujem, da bi bili ti prišli v katerokoli stiko z brati-laiki."

"Vsekakor bi vas, prosil, prevzvišeni, tudi za imena gostov. Nikakor jih ne nameravam nadlegovati, ako se ne izkaže neobhodna potreba."

"Gotovo, gotovo," je privolil opat. "Naročil bom očetu-gostitelju, naj vam seznam sestavi."

"Saj res, mimogrede," je vzkliznil Gilmartin; "Oče-gostitelj, kdo sem."

"Kaj? — Kako?"

Gilmartin se je nasmehnil rekoč: "Kakor pravimo pri nas: jaz sem faliran duhovnik; to se pravi —"

"Razumem," ga prekine opat s smehljajem, "študirali ste v semenišču, a ste se premislili. Ah! Tedaj vas je oče Massey poznal v Maynoothu? Oče Massey je namreč tamkaj študiral. Tusem je prišel že pred leti, takoj po ordinaciji."

"Kolikor sem se prepiral, mo oče Massey pač od tam pozna."

"Hm," pripomni Don Chavasse, "povedati bi mi bil moral. Vendar pa upam, da ni tega povedoval drugim."

"Ne verujem, da bi," izjavi Gilmartin. "Povedal sem mu, da je tajna — vsaj začasno še. Prevzvišeni, bojim se pa, da ne more dolgo tako ostati, ker bom najbrže vsekakor prisiljen izprašati vse one, ki so vam podali izjave v zapisnik, ki ste mi ga izročili."

"Uvidevam," odvrne opat. "Vendar pa smatram za potrebno, da se vsa stvar drži kolikor mogoče dolgo tajna — vsaj za slučaj, da je res kak zli duh med samostansko družino samo."

"Soglašam s tem," pravi Gilmartin, medtem, ko pogleda v svoj zapisnik. "Samo še ena zadeva, prevzvišeni. V zapisniku, ki sem ga bral, vidim, da so očetje imenovani s priimkom, medtem, ko se navaja brate-laiki samo kot 'Brat Pavel.' 'Brat Adrijan' in tako dalje."

"Da, tako je v navadi."

"Zelel bi imeti tudi priimke bratov"

"Našli jih boste v seznamu samostanske družine in sicer v oklepajih."

"Tudi bi vas prosil, da mi podate natančen popis izginolih bratov, njih značajev itd."

"Hm —" pravi opat s pomislekom. "Seveda vam lahko podam svoja lastna opazovanja, vendar pa boste uvideli, gospod Gilmartin, da bratov-laikov ne poznam tako intimno, kakor očetje. Oče Cresson, naš organist, je postavljen nad brate-laike. Prepričan sem, da bo lahko najboljše in izpolnil moj popis, posebno značajev."

Gilmartin je že imel svinčnik v rokah.

Po malem presledku je Don Chavasse nadaljeval: "Brat Pavel, ki je prvi izginil, je Londončan, majhne postave — recimo, kakih 5 čevljev in štiri palce — rdeč v obraz, modrih oči in rdečih las. Na licu pa ima znamenje in sicer v obliki v velikosti fižola. Menim, da je bil prej težak. Žena mu je umrla nedolgo. Bolj natanko vam ga ne morem popisati."

"Precej zadovoljiv popis, prevzvišeni," se je nasmehnil Gilmartin.

Opat je nadaljeval: "Zelo vseleaga razpoloženja je bil vedno. Resnično, večkrat se je spril v nemale neprimlikle vsled te svoje veselosti. Večkrat, na pri-
dajaljeval Gilmartin "Ali ste ime-

li v samostanu v zadnjem času kake goste?"

"Ne. Vsaj nekaj tednov sem ne. Bili so sicer gosti parkrat na kosilu, vendar pa izključujem, da bi bili ti prišli v katerokoli stiko z brati-laiki."

"Vsekakor bi vas, prosil, prevzvišeni, tudi za imena gostov. Nikakor jih ne nameravam nadlegovati, ako se ne izkaže neobhodna potreba."

"Gotovo, gotovo," je privolil opat. "Naročil bom očetu-gostitelju, naj vam seznam sestavi."

"Saj res, mimogrede," je vzkliznil Gilmartin; "Oče-gostitelj, kdo sem."

"Kaj? — Kako?"

Gilmartin se je nasmehnil rekoč: "Kakor pravimo pri nas: jaz sem faliran duhovnik; to se pravi —"

"Razumem," ga prekine opat s smehljajem, "študirali ste v semenišču, a ste se premislili. Ah! Tedaj vas je oče Massey poznal v Maynoothu? Oče Massey je namreč tamkaj študiral. Tusem je prišel že pred leti, takoj po ordinaciji."

"Kolikor sem se prepiral, mo oče Massey pač od tam pozna."

"Hm," pripomni Don Chavasse, "povedati bi mi bil moral. Vendar pa upam, da ni tega povedoval drugim."

"Ne verujem, da bi," izjavi Gilmartin. "Povedal sem mu, da je tajna — vsaj začasno še. Prevzvišeni, bojim se pa, da ne more dolgo tako ostati, ker bom najbrže vsekakor prisiljen izprašati vse one, ki so vam podali izjave v zapisnik, ki ste mi ga izročili."

"Uvidevam," odvrne opat. "Vendar pa smatram za potrebno, da se vsa stvar drži kolikor mogoče dolgo tajna — vsaj za slučaj, da je res kak zli duh med samostansko družino samo."

"Soglašam s tem," pravi Gilmartin, medtem, ko pogleda v svoj zapisnik. "Samo še ena zadeva, prevzvišeni. V zapisniku, ki sem ga bral, vidim, da so očetje imenovani s priimkom, medtem, ko se navaja brate-laiki samo kot 'Brat Pavel.' 'Brat Adrijan' in tako dalje."

"Da, tako je v navadi."

"Zelel bi imeti tudi priimke bratov"

"Našli jih boste v seznamu samostanske družine in sicer v oklepajih."

"Tudi bi vas prosil, da mi podate natančen popis izginolih bratov, njih značajev itd."

"Hm —" pravi opat s pomislekom. "Seveda vam lahko podam svoja lastna opazovanja, vendar pa boste uvideli, gospod Gilmartin, da bratov-laikov ne poznam tako intimno, kakor očetje. Oče Cresson, naš organist, je postavljen nad brate-laike. Prepričan sem, da bo lahko najboljše in izpolnil moj popis, posebno značajev."

Gilmartin je že imel svinčnik v rokah.

Po malem presledku je Don Chavasse nadaljeval: "Brat Pavel, ki je prvi izginil, je Londončan, majhne postave — recimo, kakih 5 čevljev in štiri palce — rdeč v obraz, modrih oči in rdečih las. Na licu pa ima znamenje in sicer v obliki v velikosti fižola. Menim, da je bil prej težak. Žena mu je umrla nedolgo. Bolj natanko vam ga ne morem popisati."

povedanega molka začel peti pesmi, ki vsekakor niso bile vedno svetega ali vsaj spodobnega značaja. In čeravno sem ga večkrat pokaral, si ni vzel tega posebno k srcu, še posebno ker se tudi jaz sam čisto jako težko vzdržim smeha." In kakor v potrdilo tega se je opat med pripovedovanjem smehljaj. "Prestal je jako hude izkušnje in pripomniti moram, da z velikimi žrtvami. Vendar pa je pri nas že preko 4 leta in smo bili drugače vedno zadovoljni z njim."

"Kako delo pa je opravljal v samostanu?" je vprašal Gilmartin.

"Opravljal je različna dela, vendar se je največ pečal z vrtarstvom. Odkazali smo mu to delo na njegovo lastno prošnjo. Dejal je namreč mojstru novincev že ob prihodu: 'Že tako dolgo sem prodajal zelenjavo, da bi moral pač enkrat videti, pri katerem koncu pravzaprav raste.' Pripomniti moram še, da govori v tako čudnem narečju, da sem ga česče le s težavo razumel."

"Nadalje je brat Adrijan — tudi Anglež, a povsem različnega značaja. Kakor brat Pavel, tako je bil tudi brat Adrijan tekom vojne v armadi in sicer, ako se ne motim, je služil povečini v Egiptu in Palestini. Brat Adrijan je velike postave, govori počasi ter je ravno tako ponižen, kakor je bil brat Pavel živahen. Skoro bi trdil, da je zabit, vendar je zelo dobrega srca. Najbrže niste še slišali o starem samostanskem dovtipu z ozirom na Sv. Mihaela. Kakor vam je znano, se izpostavijo navadno na praznik katerega svetnika njegove relikvije. In tako se navadno prigodi, da kak šaljivec — in bodite prepričani, da jih je tudi med nami — pošlje na dan svetega Mihaela kakega novince k očetu priporju po relikvije svetega Mihaela. In tako je bil tudi brat Adrijan kaj voljna žrtev. Šel je svedač k očetu priporju ter vprašal za relikvije sv. Mihaela. Zanesel se je šele tedaj, ko ga je oče pripor vprašal, dali je on videl, kdaj je nadarjen Mihael izgubil kako pero iz svoje perutnice. Brat Adrijan se radi te 'potegavščine' ni srdil, pač pa se je še sam česče dovtipu smejal. Drugih posebnih znamenj ni videti na njem, ako še omenim, da je bil ranjen v nogo, ter, da malo šepa. Skrbel je za našo govejo živino in konje, ker je zelo ljubil živali."

"Vsekakor, zelo malo, na kar bi se človek lahko opiral," je pripomnil Gilmartin.

"Da, zelo, zelo malo," je pritrdil opat. "Izginotje bratov Rene in Denis se mi zdi pa najbolj zagonetno. Oba sta Francoza ter govorita komaj toliko angleščine, da jih človek lahko razume potem njiju kretnje. Oba sta si podobna, toli po telesu kolikor po značaju. Temne polti in nizke, čeravno močne postave sta. Brat Rene je bil naš krojač, a brat Denis čevljar. Razlika med njima je le ta, da je bil brat Denis plešast, medtem ko ima brat Rene kosate, črne lase. Ako vzamemo v obzir njiju malo izobrazbo, sta inteligentna in jako pozorna. — Vsekakor pa moram omeniti, da bi bilo pač v celoti najbolje, da se obrnete do očeta Cressona, ako želite natančnejših popisov."

"Da," je pripomnil Gilmartin, "storil bom tako, ako bo potrebno." Razvil je seznam menihov ter ga pričel pregledovati. "Ali so vsi — seveda z izjemo novincev — že dolgo člani vaše samostanske družine, prevzvišeni?"

"Različno, gospod Gilmartin," je odvrnil opat. "Nekateri so tu šele par let, a nekateri že dvajset in več. Nekateri pa pridejo tudi le za kratek čas iz kakkega drugega samostana."

"Na primer?" je poizvedoval Gilmartin.

"Recimo za primer," je pojasnjeval opat, "meniha iz Belgije, ki se peča z zgodovino. Tekom svojih raziskovanj, ugotovi, da se nahajajo gotova zgodovinska dela v londonskem muzeju. Ker je naš samostan najbližji Londonu, nas v tem slučaju opat iz Belgije naprosi za gostoljubnost njegovemu članu. Tako postane ta začasen član naše družine, ter je podvržen našim pravilom, z izjemo, seveda, da sme hoditi v muzej."

"Razumem," je prikimal Gilmartin. "Gotovo ste trudni, prevzvišeni. Vendar bi vas pa še prosil, da mi v seznamu naznačite vse začasne člane vaše samostanske družine ter da mi tudi navedete njih matice."

"Radevolje," je privolil opat ter s svinčnikom zaznamoval v seznamu. "Tu oče Gotard iz Solesmesa, oče Cammaerts iz Maredsousa, oče Baumgartner iz Einsiedelna —"

"Kaj?" si ni mogel Gilmartin, da ne bi opata prekinil. "Vendar ne Baumgartner, ki —"

"Da, isti,"